

ΒΙΟΣ ΚΑΙ
ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ Τῆ ΚΓ' Μαΐου
Ποίημα Ἰωάννου Τσιλιμιγκάκη
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΟΡΦΟΥ
2023

ΔΕΣΜΑΤΙΚΗ ΔΑΚΟΛΟΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΥ
ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΤΟΥ ΕΚ ΚΡΗΤΗΣ ΟΡΜΩΜΕΝΟΥ
ΚΑΙ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΕΛΕΙΩΘΕΝΤΟΣ
ΕΝ ΕΤΕΙ ΔΘΨΘ' (1999)

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ Τῆ ΚΓ' Μαΐου

ΠΟΙΗΜΑ Ἰωάννου Τσιλιμιγκάκη

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΟΡΦΟΥ
2023

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΥΜΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΜΟΡΦΟ κ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ.....	4
ΑΣΜΑΤΙΚΗ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΕΝ ΤΩι ΜΙΚΡΩι ΕΣΠΕΡΙΝΩι.....	19
ΕΝ ΤΩι ΜΕΓΑΛΩι ΕΣΠΕΡΙΝΩι.....	23
ΕΝ ΤΩι ΟΡΘΡΩι.....	29
ΕΝ ΤΗι ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑι.....	39
ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝΑΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΕΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ.....	44
ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΕΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ	57

Ο,
ΓΕ
ΡΩΝ

ΕΥΜΕ
ΝΙ
ΟΣ

**ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΜΟΡΦΟΥ κ. ΝΕΟΦΥΤΟΥ**

Εὐλόγησον Δέποτα,

Τὸν μακαριστὸ ἅγιο Γέροντα Εὐμένιο, ὅπως καὶ πολλοὺς ἄλλους συγχρόνους ἁγίους Γέροντες καὶ Γερόντισσες, τὸν γνώρισα στὰ φοιτητικά μου χρόνια ἀπὸ τὸν ἀδελφικό μου φίλο, μακαριστὸ πλέον καὶ οὐρανοπολίτη σήμερα, κυρὸ Γεράσιμο Φωκᾶ, Μητροπολίτη Κεφαλληνίας, ποὺ ἔζησε τὴν ἀρχιερωσύνη μόνο γιὰ 22 ἡμέρες. Μάλιστα, θυμᾶμαι τὸν Γεράσιμο ποὺ ἔλεγε ὅτι ἡ Ἀθήνα ἔχει τὸ δικό της Ἅγιον Ὅρος, καὶ παραξενευόμενοι καὶ ἔλεγα· «Μὰ ὑπάρχει τέτοιος τόπος μέσα στὴν Ἀθήνα, ποὺ εἶναι Ἅγιον Ὅρος; Τί λέει τώρα αὐτὸς ὁ Κεφαλλονίτης»; Κι ὄντως, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή ποὺ εἶδα τὸν Γέροντα Εὐμένιο, αἰσθάνθηκα αὐτὸ ποὺ μᾶς ἔλεγε ὁ μακαριστὸς Γεράσιμος, καθότι αὐτὸς ὁ ἱερέας δὲν ἦταν ἓνας συνηθισμένος παπᾶς, ἀλλὰ ἓνας ἄνθρωπος γεμάτος Θεία Χάρη!

Ἐπιπλέον, μοῦ θύμιζε τὴν πατρίδα μου, γιατί ἔμοιαζε μὲ πρωτινοὺς παλαιοὺς Κυπρίους παπᾶδες, γι' αὐτὸ καὶ ἤθελα νὰ μείνω κοντά του. Γιὰ ἑφτά ὀλόκληρα χρόνια εἶχα τὴν ιδιαίτερη εὐλογία, ὡς φοιτητής, νὰ ζήσω τὴ δική του «κρητικὴ» καλογερικὴ ἐλευθερία καὶ ἱερωσύνη, ποὺ ἦταν μιὰ συνεχῆς ἱκεσία, εὐχαριστία καὶ δοξολογία πρὸς τὸν Τριαδικὸ Θεό, ἀλλὰ καὶ θυσία πρὸς τὸν ἀδελφό μας χωρὶς δεύτερη σκέψη. Κοντὰ στὸν Γέροντα εἶχα τὴν εὐλογία νὰ μαθητεύσω στὴν

καθημερινότητα ενός αγίου ανθρώπου του Θεού, που αφιέρωσε όλη του τη ζωή στη διακονία των λεπρών, των πλέον απομονωμένων και ξεχασμένων από την κοινωνία αδελφών μας. Με άλλες λέξεις, έζησα τη ζωή ενός δεύτερου αγίου Νικολάου Πλανᾶ, ἔστω κι ἂν ὁ ἴδιος, ὅταν τοῦ τὸ ἔλεγαν, αὐτὸς ἀντέλεγε· «Ὅχι, αὐτὸς εἶναι ἅγιος. Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἅγιος»! Ἀλλ' ὅμως, ζώντας κοντά του βίωσα τὸν «κρυφὸ ἅγιο τῶν Ἀθηνῶν», ὅπως μοῦ εἶχε πεῖ κάποτε γι' αὐτὸν ὁ ὄσιος Πορφύριος.

Ο Γέροντας Εὐμένιος, ἦταν παιδὶ πολυμελοῦς καὶ φτωχῆς οἰκογένειας. Γεννήθηκε τὴν 1η Ἰανουαρίου τοῦ 1930 στὸ ὄρεινὸ χωριὸ Ἐθιὰ τῆς Κρήτης. Οἱ εὐλαβεῖς καὶ ἐνάρετοι γονεῖς του, Γεώργιος καὶ Σοφία Σαριδάκη, στὸ ἅγιο Βάπτισμα τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος. Ὁ Κωνσταντῖνος, ποὺ ὀρφάνεψε ἀπὸ πατέρα σὲ ἡλικία μόλις δύο ἐτῶν, ἐπιθυμοῦσε ἀπὸ μικρὸς νὰ γίνεῖ μοναχός, ἀφοῦ δὲν ἦταν ὅπως ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ τῆς ἡλικίας του, ἀλλὰ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ περνᾷ πολλὰ ὥρες στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ του καὶ στὰ γύρω ἐξωκκλήσια, προσευχόμενος καὶ κάνοντας ἀγρυπνίες τὰ βράδια. Τὸν χειμῶνα τοῦ 1944, καθὼς καθόταν στὸ τζάκι μὲ τὶς δύο ἀδελφές του καὶ τὴ μητέρα του καὶ ἔτρωγαν «μακαρόνες», ὅπως λένε τὶς τηγανίτες στὴν Κρήτη, ξαφνικὰ ἓνα φῶς μπῆκε μέσα του, ποὺ τὸν γέμισε χαρὰ, καὶ εἶπε στὶς ἀδελφές του· «Θὰ γίνω μοναχός»! Τότε ἦταν 14 ἐτῶν. Καί, πράγματι, τὸ ἔτος 1947 πηγαίνει καὶ ἐγκαταβιώνει στὴν ἱερὰ μονὴ Ἁγίου Νικήτα Ἀχεντριά, ἓνα μικρὸ λαξευτὸ σπήλαιο-μοναστήρι, ποὺ βρίσκεται στὴ νότια περιοχὴ τῆς Κρήτης, πρὸς τὸ Λιβυκὸ πέλαγος. Γέροντας τοῦ μοναστηριοῦ ἦταν ὁ πατὴρ Ἱερόθεος καὶ μαζί του ἦσαν ἄλλοι δύο μοναχοί, τοὺς ὁποίους ὁ μικρὸς τότε Κωνσταντῖνος διακονοῦσε μὲ πολλὴ ὑπακοή.

Τὸ 1951, κείρεται μοναχός καὶ λαμβάνει τὸ ὄνομα Σωφρόνιος, καὶ τὸ 1954 κατατάσσεται στὸν στρατό, καθὼς τότε ἡ στρατιωτικὴ θητεία ἦταν ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους, ἀκόμη καὶ γιὰ τοὺς μοναχοὺς. Κατὰ τὴ διάρκειά τῆς στρατιωτικῆς του θητείας παρουσίασε πυρετό, ποὺ δὲν ὑποχωροῦσε, καὶ εἶχε τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς λέπρας.

Τὸ 1957, μεταφέρθηκε στὸ Λεπροκομεῖο τῶν Ἀθηνῶν. Ἐπειδὴ ὅμως ἀπὸ τὸ 1947 εἶχαν ἤδη ἀνακαλυφθεῖ κατάλληλα φάρμακα γιὰ τὴ θεραπεία τῆς λέπρας, ποὺ εἶχε ἔγκαιρα διαγνωσθεῖ στὸν Γέροντα, σὺν τῷ χρόνῳ θεραπεύθηκε. Παρόλο τοῦτο, παρέμεινε στὸ Λεπροκομεῖο, θεραπευμένος πιά, γιὰ νὰ διακονεῖ τοὺς λεπρούς.

Μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ ὁσίου Νικηφόρου στὸ Λεπροκομεῖο καὶ μετὰ ἀπὸ συστατικὴ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγίου Ἀνθίμου πρὸς τὸν ἴδιο, ὁ μοναχὸς Σωφρόνιος ἔκανε Γέροντά του τὸν Ὅσιο καὶ βοηθήθηκε πάρα πολὺ ἀπὸ αὐτόν, καθότι τότε ἦταν ἀκόμη νέος καὶ ἄπειρος. Καθὼς περνοῦσε ὁ καιρὸς, ἡ ἀγιασμένη βιοτὴ τῶν δύο αὐτῶν μοναχῶν ἄρχισε νὰ φτάνει στ' αὐτιὰ πολλῶν εὐσεβῶν ἀνθρώπων πού, ὅταν ἐπισκέπτονταν τοὺς λεπρούς, ἐπιδίωκαν νὰ συναντηθοῦν καὶ μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς ἀγίους γιὰ ψυχικὴ τους ὠφέλεια.

Μετὰ τὴν ὁσιακὴ κοίμησιν τοῦ ἀγίου Νικηφόρου τὸ 1964, ὁ Γέροντας Εὐμένιος συνέχισε, ὠριμότερος πλέον πνευματικά, νὰ διακονεῖ τοὺς λεπρούς μέχρι τὴν κοίμησίν του, στὶς 23 Μαΐου 1999.

«Κύπριε, Κύπριε, ἔλα ἐδῶ πίσω»

Ὅπως ἔχω προαναφέρει, τὸν Γέροντα Εὐμένιο μοῦ τὸν γνώρισε ὁ μακαριστὸς Γεράσιμος Φωκᾶς, μητροπολίτης Κεφαλληνίας, τότε λαϊκός. Θυμᾶμαι ἦταν τὸ 1981, ἀπόγευμα τῆς Τετάρτης τῆς πέμπτης ἐβδομάδας τῶν νηστειῶν τῆς Μεγάλης Σαρακοστῆς, ὅποταν στὶς ἐκκλησίες ψάλλεται ὁ Μεγάλος Κανόνας. Ἦμουν μόνις 18 ἐτῶν, πρόσφυγας ἀπὸ τὸ χωριὸ μου Ζώδια στὴ Λευκωσία, ἀναζητώντας μέσα στὴν πολὺβουη ἀχανὴ πόλιν τῶν Ἀθηνῶν πρωτίστως μιὰ πατρικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἀγκαλιά. Μόνις λοιπὸν ἀντίκρυσά τὸν Γέροντα, χωρὶς δεύτερη σκέψη εἶπα μέσα μου· «Σ' αὐτόν θὰ ἔρθω νὰ ἐξομολογηθῶ».

Ὅποταν, μιὰ μέρα πάω καὶ τὸν βρίσκω καὶ τοῦ λέω· «Γέροντα, ἐξομολογεῖς»; «Μὲ τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ, ναί», μοῦ ἀπαντᾷ μὲ τὴν ἔνρινη φωνὴ του. «Γίνεται νὰ ῥθω ἐδῶ κοντά σου νὰ ἐξομολογοῦμαι»;

«Όχι, δὲν γίνεται. Ἐγὼ εἶμαι Πνευματικὸς μόνο γιὰ τοὺς λεπρούς. Δὲν ἐξομολογῶ ὑγιεῖς». «Γιατί τὸ λέτε αὐτό; Γιὰ νὰ λυπηθῶ πὺ εἶμαι ὑγιής»; «Όχι, νὰ μὴν λυπᾶσαι, ἡ ὑγεία εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ἀλλά, ἐκεῖ πὺ μένεις στὰ Ἰλίσια, ἔχει καλοὺς Πνευματικούς. Νὰ πηγαίνεις ἐκεῖ». «Δὲν λέω ὄχι, ἀλλὰ κάτι μοῦ λέει ὅτι θὰ ταιριάζω πιὸ πολὺ μαζί σου». «Όχι, παιδί μου, δὲν γίνεται. Ὁ Ἐπίσκοπός μου, μοῦ εἶπε μόνο ἐδῶ στὸ λεπροκομεῖο νὰ ἐξομολογῶ. Δὲν ἐξομολογῶ κανέναν ἐκτὸς λεπροκομείου». Πραγματικά, ἐκείνη τὴν ὥρα λυπήθηκα, διότι ἀντιλήφθηκα τὴν ἀξία τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ εἶδα καὶ τὴν ἐπιμονή του.

Ἔτσι, λυπημένος στράφηκα πρὸς τὴν πόρτα νὰ φύγω καὶ προτοῦ ἐξέλθω τοῦ ναοῦ τῶν Ἁγίων Ἀναργύρων μοῦ φωνάζει, «Ἐ!... Κύπριε, Κύπριε, ἔλα ἐδῶ πίσω». Γυρνᾶω καὶ μοῦ λέει· «Πότε θές νὰ ῥθεις»; «Τώρα», τοῦ λέω! «Όχι τώρα. Αὔριο. Ἡ ὥρα ἔντεκα νὰ εἶσαι ἐδῶ». «Νὰ εἶναι εὐλογημένο», εἶπα, κι ἔφυγα.

«Σὲ εἶδα νὰ φορᾶς ρᾶσα»

Ἐκτοτε πέρασαν ἐφτὰ ὀλόκληρα χρόνια καὶ δὲν ρώτησα ποτὲ τὸν Γέροντα γιατί ἄλλαξε τόσο εὐκολα τὴν ἀπόφασή του, κι ἐκεῖ πὺ μοῦ ἔλεγε ὅτι δὲν ἐξομολογεῖ ἀνθρώπους πὺ ζοῦν ἐκτὸς τοῦ λεπροκομείου, ἐμένα μὲ δέχτηκε! Βέβαια, μερικὲς φορές εἶχα σκεφτεῖ ὅτι μὲ δοκίμαζε ἐκείνη τὴν ὥρα, ἀλλὰ ἡ ἀπορία παρέμενε. Θυμᾶμαι, ἦταν ἡ τελευταία νύχτα, ὅταν πλέον μετὰ ἀπὸ πολλὴ προσευχὴ δική μου καὶ τῶν Γερόντων πὺ ἤξερα, πῆρα τὴν ἀπόφαση νὰ ἔλθω στὴν Κύπρο γιὰ νὰ ἐγκαταβιώσω ὡς μοναχὸς κοντὰ στὸν πατέρα Συμεών, τὸν τωρινὸ ἡγούμενο τῆς ἱερᾶς μονῆς Ἁγίου Γεωργίου Μαυροβουνίου στὴ Λάρνακα, ὁπότεν ὁ Γέροντας μοῦ λέει χαρούμενος· «Θέλω νὰ σοῦ πῶ καὶ κάτι, πὺ σοῦ τὸ ἔκρυβα ἐφτὰ ὀλόκληρα χρόνια». «Γιὰ πές μου», τοῦ λέω. «Ἐγὼ τὸ ἤξερα ὅτι θὰ γίνεις ἱερομόναχος». «Πῶς τὸ ἤξερες, Γέροντα»; «Θυμᾶσαι, ὅταν σοῦ εἶπα τὴν πρώτη φορὰ πὺ συναντηθήκαμε, νὰ μὴν ἔλθεις κοντά μου κι ἔφυγες λυπημένος»!

«Θυμᾶμαι. Πῶς»! «Ἔ!, ἐκείνη τὴν ὥρα, μόλις στράφηκες λυπημένος πρὸς τὴν πόρτα, ἐγὼ σὲ εἶδανὰφορᾶς ρᾶσα. Καὶ ἄκουσα μέσα μου·

Ἄυτὸ τὸ παιδί, πρέπει νὰ τὸ κρατήσεις. Θὰ γίνεῖ ἱερομόναχος κάποτε καὶ θὰ βοηθήσει τὴν Ἐκκλησία καὶ πρέπει καὶ ἐσεῖς νὰ τὸ βοηθήσετε τώρα». Μένοντας ἄναυδος, τοῦ λέω· «Καλά, γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες; Ἐρχόμουν ἐδῶ, σοῦ ἔλεγα, Γέροντα, θέλω νὰ καλογερέψω. Ποῦ νὰ πάω; Νὰ γίνω ἱερομόναχος, νὰ μείνω ἀπλὸς καλόγερος; Γιατί δὲν μοῦ τὸ εἶπες, καὶ μὲ ἄφησες νὰ κάνω μετάνοιες, νὰ κάνω προσευχές, νὰ παρακαλῶ τὸν Θεὸ νὰ μοῦ φανερώσει τὸ θέλημά Του στὴ ζωὴ μου»; **Κ**αὶ μὲ ἀφοπλιστικὸ ὕφος μοῦ λέει· «Αὐτὸ δὲν ἔχει λεβεντιά, νὰ σοῦ ἀποκαλύπτουμε ὅλοι διάφορα πράγματα γιὰ τὸ μέλλον! Μὴ βλέπεις μὲ τοὺς ἄλλους πατέρες ποὺ σοῦ λένε. Ἐγὼ δὲν λέω εὔκολα. Ἐγὼ προτιμᾶω, Ὅμηρε, νὰ κάνω προσευχὴ νὰ σοῦ φανερώσει ὁ Θεὸς στὴν καρδιά σου τὸ θέλημά Του. Αὐτὸ ἔχει πιὸ πολλὴ ἀξία, πιὸ πολλὴ λεβεντιά. Ἐσὺ μόνον νὰ καθαρίζεις τὴν καρδιά σου, κι ἐμεῖς θὰ φροντίζουμε νὰ στέλνουμε τὴν πληροφορία τοῦ Θεοῦ στὴν καρδιά σου, παιδί μου. Ἔτσι νὰ κάνεις καὶ τώρα καὶ ἀργότερα, ποὺ θὰ μεγαλώσεις».

«Ἐνα πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ κάμει ὁ Θεός: Δὲν μπορεῖ νὰ παραβιάσει τὸ θέλημα κανενὸς»

Κοντὰ στὸν Γέροντα εἶχα πολλὲς ἀποκαλύψεις ἀπὸ τὴν ἀγία του βιοτή, ἀλλὰ μία ἀπὸ τὶς συγκλονιστικότερες ἐμπειρίες ποὺ εἶχα, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἄκουσα ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ στὴ ζωὴ μου, ἦταν ὅταν μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε τὴν ἐμπειρία ποὺ εἶχε προσευχόμενος ἓνα βράδυ γιὰ ὅλο τὸν κόσμο. Καὶ ὀφείλω νὰ λέω καὶ νὰ ξαναλέω γιὰ τὴν ἐμπειρία αὐτὴ τοῦ Γέροντα, τώρα ποὺ ἔχει κοιμηθεῖ, πρὸς ὠφέλεια τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν. Μοῦ εἶπε λοιπόν· «Ἐκανα προσευχὴ καὶ ἔλεγα τοῦ Χριστοῦ μας· “Κυρίε μου, Ἰησοῦ Χριστέ, θέλω νὰ σώσεις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς”. Καὶ ἐχάρη ὁ Θεός. Καὶ ὅταν εἶδα ὅτι χαιρότανε, Τοῦ εἶπα· “Κύριε, δὲν σώζεις καὶ ὅλους τοὺς ἑτεροδόξους, καθολικούς, προτεστάντες; Ὅλους, ποὺ πιστεύουνε

στο ὄνομά Σου, ἀλλὰ ἔχουνε κακοδοξίες”; Καὶ ἐχάρη ὁ Θεός. Καὶ μετὰ εἶπα· “Χριστέ μου, τί θὰ κάνουμε μὲ τοὺς μουσουλμάνους, τοὺς Κινέζους, τοὺς Ἀφρικανούς, αὐτοὺς ποὺ δὲν Σὲ γνωρίζουν, ποὺ δὲν Σὲ πιστεύουνε; Δὲν τοὺς σώζεις καὶ αὐτούς, Χριστέ μου; Σὲ παρακαλῶ, σῶσε καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀλλοθρήσκους”! Καὶ ἐχάρη ὁ Θεός. Καὶ ἐγώ, ξεθάρρεψα καὶ Τοῦ εἶπα· “Ἀφοῦ χαίρεσαι ἔτσι ποὺ προσεύχομαι, Χριστέ μου, νὰ σώσεις ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ τοὺς ἀρχαίους εἰδωλολάτρες. Ἀπὸ Ἀδὰμ ἄχρι τοῦ νῦν, ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔπλασες ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅλους νὰ τοὺς σώσεις, σὲ παρακαλῶ, Χριστέ μου”. Καὶ ἐχάρη ἀπέραντα ὁ Θεός. Ξεθάρρεψα κι ἄλλο καὶ Τοῦ λέω· “Ἀφοῦ χαίρεσαι ἔτσι, δὲν σώζεις καὶ τὸν Ἰούδα, δὲν σώζεις καὶ τὸν διάβολο, νὰ ἡσυχάσουμε ὅλοι. Νὰ ἡσυχάσει καὶ αὐτὸς ὁ καημένος, ποὺ τυραννιέται μὲ τὶς διαβολιές του”; Καὶ ἐλυπήθη ὁ Θεός...». «Λυπήθηκε; Γιατί λυπήθηκε»; τοῦ λέω ὅλος ἀπορία. «Ναί, λυπήθηκε ὁ Θεός γιὰ τὸν Ἰούδα καὶ γιὰ τὸν διάβολο. Διότι, ὅλοι οἱ προηγούμενοι ἄνθρωποι, γιὰ τοὺς ὁποίους παρακαλοῦσα, εἶχανε κάποια ἴχνη θελήσεως νὰ σωθοῦνε καὶ νὰ γνωρίσουνε τὸν Χριστό, νὰ Τὸν ἀγαπήσουνε. Ἐνῶ, ὁ Ἰούδας καὶ ὁ διάβολος, δὲν ἔχουν ἴχνος θελήσεως. Καὶ ἓνα πράγμα δὲν μπορεῖ νὰ κάμει ὁ Θεός: Δὲν μπορεῖ νὰ παραβιάσει τὸ θέλημα κανενός».

«Ἄμα δὲν ὀχυρωθεῖς μὲ τὴν ταπείνωση, ὅλα εἶναι ἓνα τίποτα»

Όταν χειροτονήθηκα διάκονος, ἦμουνα στὴν Κύπρο, ἀλλὰ συνέχισα νὰ πηγαίνω στὴν Ἑλλάδα, γιὰτὶ ὁ Γέροντάς μου, ὁ πατὴρ Συμεών, καταλαβαίνοντας ὅτι θὰ μὲ βοηθοῦσε νὰ συνεχίσω νὰ ἔχω ἐπαφή μὲ τοὺς Γέροντες ποὺ γνώρισα, μ’ ἐνεθάρρυνε νὰ σπουδάσω Θεολογία. Ἔτσι, μὲ ἀφορμὴ τὶς σπουδές, συνέχισα καὶ μετὰ τὸ 1987 ποὺ ἦλθα στὴν Κύπρο νὰ πηγαίνω στὴν Ἑλλάδα καὶ νὰ βλέπω τὸν ἅγιο Πορφύριο, τὸν ἅγιο Παῖσιο, τὸν ἅγιο Ἰάκωβο, τὸν Γέρο Εὐμένιο. Θὰ ἔλεγα, μάλιστα, ὅτι ὡς ἱεροδιάκονος, ἦταν πιὸ ὄριμη ἢ ἐπαφή μου μαζί τους, διότι ἄλλος εἶναι ὁ διάλογος ποὺ γίνεται ὅταν εἶσαι φοιτητής, κι ἄλλος ὅταν εἶσαι ρασοφόρος.

Ἔτσι λοιπὸν σὲ μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις μου στὸν Γέροντα Εὐμένιο, μοῦ κάνει τὴν ἐξῆς ἀπρόβλεπτη ἐρώτηση, ξαφνιαζοντάς με λίγο· «Ποιά βιβλία σοῦ εἶπε νὰ διαβάξεις ὁ πατήρ Συμεών»; Τοῦ εἶπα μερικὸς τίτλους καὶ μοῦ λέει· «Νὰ διαβάξεις τὸν ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἀγιορείτη. Θὰ μάθεις ωραία ἐλληνικά. Αὐτός, ἀνακεφαλαιώνει ὅλη τὴν Ὁρθόδοξη Θεολογία». «Γέροντα, μοῦ ἀρέσει πολὺ νὰ διαβάζω τὸν ἅγιο Ἰσαὰκ τὸν Σύρο», τοῦ λέω. «Ἔ!, καλὸς εἶναι. Εἶναι ὁ καλύτερος αὐτός, ἀλλὰ τώρα, δὲν χρειάζεται ἐκεῖ πὺρ εἶσαι. Ἀργότερα, ἀργότερα τὸν ἅγιο Ἰσαὰκ... Λίγο νὰ διαβάξεις, ἔτσι νὰ παίρνεις μιὰ γεύση». «Ἐσὺ τὸν διάβασες, Γέροντα»; «Ἐμεῖς στὴν ἐποχὴ μας, παιδί μου, δὲν εἶχαμε πολλὰ πατερικὰ βιβλία, ὅπως σήμερα. Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζουν οἱ πιὸ πολλοὶ τῆς δικῆς σας ἡλικίας. Τότε δὲν τὰ ἐξέδιδαν, οὔτε ἡ Ἐκκλησία, οὔτε τὰ βιβλιοπωλεῖα». «Τί διαβάζατε τότε»; τοῦ λέω. «Διαβάζαμε Ψαλτήρι (τοὺς Ψαλμοὺς τοῦ Δαβίδ). Διαβάζαμε τὸ Εὐαγγέλιο καὶ διαβάζαμε Ἀκολουθίες. Κάναμε τὴν εὐχή, διαβάζαμε καὶ τὰ ὑπομνήματα τοῦ Τρεμπέλα καὶ ξανὰ ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ἐδῶ στὸ Λεπροκομεῖο εἶχαμε καὶ τὸν Εὐεργετινὸ, πὺρ ἔφερε ὁ πατήρ Νικηφόρος. Ἄλλα πατερικὰ δὲν εἶχαμε. Μετὰ ἐκδόθηκε τὸ βιβλίο Ἀσκητικὰ ἀγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου. Μά, τί βιβλίο ἦταν αὐτό! Μά, τί βιβλίο ἦταν αὐτό! Μά, τί βιβλίο ἦταν αὐτό...». Κι εἶπε αὐτὴ τὴ φράση μὲ πολλὴ χαρὰ, τουλάχιστον δέκα φορές! «Τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες, ἀπὸ τὴ χαρὰ μου, οὔτε ἔτρωγα, οὔτε κοιμήθηκα!» «Καλά, Γέροντα, τί σοῦ ἄρεσε τόσο πολὺ στὸν ἅγιο Ἰσαὰκ τὸν Σύρο»; «Ἄκουσε, παιδί μου. Ἄκουσε, καὶ μὴν τὸ λὲς τώρα, ἀργότερα νὰ τὰ πεῖς αὐτά. Ἐγώ, ζοῦσα διάφορα πράγματα ἀπὸ τὸν καιρὸ πὺρ ἤμουνα παιδί. Ἐβλεπα ὄχι μόνον τὰ ὀρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα. Ἀκόμα καὶ τὴν Κυρά μας, τὴν Παναγιά. Καὶ ἀγγέλους καὶ δαίμονες καὶ νεκροὺς καὶ ἀρετῆς ἀνθρώπους. Ἐβλεπα διάφορα. Δὲν ξέρω γιατί, δὲν ξέρω γιατί, δὲν ξέρω γιατί... Μοῦ ἔλεγαν, “πρόσεξε μὴν πλανηθεῖς”. Μοῦ ἔλεγε καὶ ὁ Νικηφόρος· “Πρόσεξε μὴν πλανηθεῖς, Σωφρόνιε, μὴν ὑπερηφανευθεῖς”. Μετὰ, παιδί μου, γιὰ μερικὲς μέρες δαιμονίστηκα ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια πὺρ ἔβλεπα διάφορα. Δὲν τὰ κατάφερα, περηφανεύτηκα, δαιμονίστηκα. Μὲ πήγανε στὴ Μονὴ τοῦ Κουδουμᾶ στὴν Κρήτη καὶ μὲ διάβασαν ἐκεῖ οἱ πατέρες καὶ

ἔγινα καλά. Ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειά μου τὸ ἔπαθα αὐτό. Καὶ εἶχα λοιπὸν μέσα μου ἓνα φόβο. Μέχρι σήμερα ἔχω αὐτὸ τὸν φόβο. Νὰ μὴν μὲ ρίξει ξανὰ ὁ πειρασμὸς στὴν ὑπερηφάνεια. Εἶναι πολὺ πικρὴ κατάσταση αὐτή. Δὲν ὑπάρχει κάτι χειρότερο... Ἄμα δὲν ὀχυρωθεῖς μὲ τὴν ταπείνωση, ὅλα εἶναι ἓνα τίποτα, ἓνα τίποτα, ἓνα τίποτα... Καὶ οἱ ἀποκαλύψεις καὶ οἱ προσευχὲς καὶ οἱ Λειτουργίες σου εἶναι ἓνα τίποτα χωρὶς τὴν ταπείνωση. Νὰ ζητᾶτε ταπείνωση. Νὰ λέτε· “Παναγία μου, δὲν εἶμαι ταπεινός. Δὲν τὰ κατάφερα πάλι”! Εἶναι δεδομένο ὅτι θὰ ἔχομε ἀποτυχίες. Τὸ γιατί καὶ οἱ ἐνοχές, εἶναι διπλὸς σατανᾶς. Καταλάβετε; Ὅταν ζητοῦμε νὰ μᾶς δώσει ὁ Θεὸς ταπείνωση, εἶναι ὡς νὰ Τοῦ λέμε· “Χριστέ μου, ἐγὼ ἔχω αὐτὸ τὸ χάλι, τὸ ἐγωιστικό. Σὲ παρακαλῶ, στείλε μου Ἐσύ, μὲ τὴ σοφία, τὴν πανσοφία πὺ ἔχεις, ἀφορμὲς ταπεινώσεως”! Ὁ Θεὸς ξέρει. Μὴ γυρεύουμε ἐμεῖς νὰ μεταμορφώσουμε τὴν ταπείνωση σὲ ὑποκρισία, σὲ φαρισαϊσμό. Καταλάβετε τί λέω; Νὰ ἀφήσουμε μὲ ἀπλότητα τὸν Θεὸ νὰ μᾶς στείλει εὐκαιρίες μετανοίας, εὐκαιρίες προσευχῆς, εὐκαιρίες ταπεινώσεως...».

«Τώρα κλαίω ὅποτε θέλω»

Ἐγὼ εἶχα λέπρα καὶ ἔγινα καλά. Ἐγινα καὶ παπᾶς. Ὁ παπᾶς, εἶναι κάτι μεγάλο... πολὺ μεγάλο. Ἀλλά, γιὰ ὅλα αὐτὰ πὺ ἔβλεπα, εἶπα· “Πάτερ Εὐμένιε, πλανήθηκες”! Καὶ ἔπεισα τὸν ἑαυτὸ μου γιὰ κάποια χρόνια ὅτι εἶμαι πλανεμένος. Εἶχε κοιμηθεῖ πλέον καὶ ὁ Γέρο Νικηφόρος καὶ ἔπεσε στὰ χέρια μου τὸ βιβλίον τοῦ ἁγίου Ἰσαάκ, Τὰ Ἀσκητικά. Καὶ ὅταν διάβασα...», καὶ ἄρχισε νὰ γελάει ἐκείνη τὴν ὥρα. Μὰ κάτι γέλια, χάχανα ἦταν... Κατάλαβα ὅτι δὲν εἶμαι πλανεμένος. Γι’ αὐτὸ καὶ δὲν κοιμήθηκα τρεῖς μέρες καὶ τρεῖς νύχτες καὶ δὲν ἔφαγα τίποτα. Διότι αὐτὰ πὺ ζοῦσα τὰ ἔγραφε μέσα».

«Αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι ὠραῖα δάκρυα»!

Αηλαδὴ τί ζοῦσες, Γέροντα»; «Τί νὰ σοῦ πῶ», μοῦ λέει. «Γιὰ παράδειγμα, εἶχα ἓνα καιρὸ δάκρυα, πολλὰ δάκρυα, ἀνεξέλεγκτα δάκρυα, πικρὰ δάκρυα, καυστικὰ δάκρυα. Ὅχι μόνο στὴν καρδιά μου. Τὰ δάκρυα ἦτανε καυστικὰ καὶ τὴν καθαρίζανε σιγά-σιγά, ἀλλὰ, ἀκόμα καὶ στὸ πρόσωπο. Νόμιζα ὅτι δὲν εἶναι δάκρυα, ὅτι εἶναι κανένα φάρμακο, τὸ ὁποῖο καθαρίζει ἐδῶ τις παρειές μου, τὸ πρόσωπό μου. Αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι καθαρτικά, ἀλλὰ δὲν ἀντέχονται γιὰ πολλὰ χρόνια. Καὶ λέει ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ ὅτι αὐτὰ τὰ πρῶτα δάκρυα τῆς μετανοίας εἶναι τὰ δάκρυα τὰ καθαρτικά, τὰ ὁποῖα δὲν ἐπιτρέπει πολλὰ χρόνια ὁ Θεός, γιατί δὲν τὰ ἀντέχει ἢ ἀνθρώπινη φύση περισσότερο ἀπὸ δύο μὲ δυόμιση χρόνια». «Ἐσένα πόσα σοῦ πῆρε», τοῦ λέω; «Δύο χρόνια μοῦ πῆρε. Μετὰ σταματήσανε αὐτά. Τώρα κλαίω ὅποτε θέλω. Τώρα κλαίω ὅποτε θέλω». «Ὅποτε θέλεις»; «Ναί! Αὐτὰ τὰ δάκρυα εἶναι ὠραῖα δάκρυα, εἶναι ὠραῖα δάκρυα, εἶναι εὐφραντικά, εἶναι βιταμινοῦχα. Καὶ γιὰ τὸ σῶμα καὶ γιὰ τὴν ψυχή. Ὅλα καθαρίζουνε, ὅλα καθαρίζουνε μὲ αὐτὰ τὰ δάκρυα, τὰ ὁποῖα πλέον εἶναι φωτιστικά». Τοῦ λέω, «τὸ λέει καὶ αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἰσαὰκ»; «Φαίνεται δὲν διάβασες καλά, γιὰ νὰ μὴν τὸ ξέρεις»; Καὶ λέω, κοίτα τί ἄνθρωποι ζούσανε δίπλα μας! Μέσα στὴν Ἀθήνα. Οἱ ὁποῖοι, ζούσανε τί; Τὴν ἀσκητικὴ τοῦ ἁγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου. Πρῶτα τὰ ἔζησε καὶ μετὰ τὰ διάβασε. Ἐμεῖς τὰ διαβάζουμε, τὰ ξαναδιαβάζουμε, τὰ λέμε καὶ τὰ ξαναλέμε χωρὶς νὰ τὰ ζοῦμε. Θυμᾶμαι, πού μοῦ εἶπε καὶ ἡ Γερόντισσα τῆς Σουρωτῆς, ἡ Φιλοθέη, μιὰ φορὰ πού συναντηθήκαμε, ἡ ὁποία καὶ αὐτὴ γράφει καὶ ἐκδίδει συνεχῶς βιβλία γιὰ τὸν Γέροντά της, τὸν ἅγιο Παῖσιο. «Ἄχ, Δεσπότη μου, διάβασα ἓνα κείμενό σου γιὰ τὸν ἅγιο Παῖσιο καὶ μοῦ ἄρεσε πολὺ». Κι ἀφοῦ μὲ παίνεψε, μοῦ λέει στὸ τέλος. «Αὐτοὶ ζήσανε τὴν πνευματικὴ ζωή, ἅγιε Μόρφου, ἐμεῖς μόνο γράφουμε καὶ μιλοῦμε γι' αὐτὴν»!

Ἡ κατάκριση

Ο Γέροντας καλλιεργοῦσε συνεχῶς τὸ ταπεινὸ φρόνημα καὶ πρόσεχε τὴν κάθε λεπτομέρεια, οὕτως ὥστε νὰ μὴν διολισθήσει στὴν κατάκριση. Δὲν ἐπέτρεπε νὰ κρίνουμε κανέναν καὶ τίποτα! Γιὰ παράδειγμα, ἂν λέγαμε ἀκόμα καὶ καλοπροαίρετα, ὅτι ὁ Κώστας εἶναι καλός, ἀλλὰ εἶναι φαλακρός, θὰ ἔλεγε ἀμέσως· «Ὠραία ἢ φαλάκρα, ὦραία ἢ φαλάκρα»! Καὶ μᾶς ἔλεγε συχνά· «Ὅποιος κατακρίνει, νὰ περιμένει σαρκικὸ πειρασμό. Ἄν δὲν ἔλθει σαρκικὸς πειρασμός, σημαίνει τὸν ἐγκατέλειψε τελείως ὁ Θεός». Ἐπέμενε νὰ προσέχουμε τὸν νοῦ μας. Μὲ συμβούλευε· «Νὰ παρακολουθεῖ ὁ νοῦς πότε κατέκρινες, εἴτε ἐσωτερικά, εἴτε ἐξωτερικά. Κι ἂν τὸ ἔκανες, ἀμέσως νὰ λές· “Συγχώρα με, Χριστέ μου”! Ἀμέσως. Γρήγορο νοῦ. Ὅχι τεμπέλικο νοῦ. Ὅχι δικαιολογίες. Νὰ βλέπεις ὅσο γίνεται πιὸ γρήγορα τὴν ἁμαρτία ποῦ κινεῖται μέσα σου. Εἴτε ὡς λογισμό, εἴτε ὡς ἐπιθυμία. Καὶ ἀμέσως νὰ μετανοεῖς».

Θυμᾶμαι, πήγαμε στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ δοῦμε τὸν ὄσιο Σωφρόνιο τοῦ Ἑσσεξ. Ἐγώ, σπουδαγμένος δικηγόρος, ἤμουν πάντα ἕτοιμος νὰ κρίνω τὰ πάντα, νὰ ψηλαφήσω τὰ πάντα. Ἐβλεπα τὸ Λονδίνο. Καταχνιά. Ἐλεγα: «Παναγία μου, αὐτὸ τὸ Λονδίνο, ὅλο ὁμίχλη. Πῶς ἦλθαν ἐδῶ οἱ Κύπριοι νὰ ζήσουν; Καταχνιά, καλέ». «Ὠραῖο τὸ Λονδίνο, ὦραῖο τὸ Λονδίνο, ὦραῖο τὸ Λονδίνο», ἔλεγε ὁ Γέροντας. Ποῦ νὰ τολμήσω ἐγὼ νὰ ξαναπῶ ὅτι ἔχει καταχνιά. «Ψυχροί, αὐτοὶ οἱ Ἑγγλέζοι ποῦ εἶναι, ρε Γέροντα, ψυχροί! Τοὺς ἐπηρέασε τὸ κλίμα». «Ὠραῖοι οἱ Ἑγγλέζοι, ὦραῖοι οἱ Ἑγγλέζοι, ὦραῖοι οἱ Ἑγγλέζοι. Τί ὦραῖοι ποῦ εἶναι οἱ Ἑγγλέζοι! Μ’ ἀρέσει νὰ εἶμαι στὴν Ἀγγλία. Τί ὦραῖα ποῦ εἶναι ἡ Ἀγγλία». Ποῦ τολμοῦσα νὰ πῶ ξανά γιὰ τοὺς Ἑγγλέζους;

«Τὶ ὦραῖος ὁ καύσωνας, Χριστέ μου»!

Μιὰ ἄλλη φορά, ἤμασταν στὸ Λοιμωδῶν, κι ἐτοιμαζόμασταν νὰ κάνουμε Ἀκολουθία. Ἐνῶ ἦταν μῆνας Σεπτέμβρης, εἶχε μεγάλο

καύσωνα. Ἐγώ, ἄρχισα νὰ γκρινιάζω καὶ νὰ λέω, «οὐφ, πολὺ ζέστη, πολὺς καύσωνας, Γέροντα, πά, πά, πά... Σεπτέμβρη καιρὸ, λὲς καὶ εἶναι Κύπρος. Πῶς ἦλθε ἐδῶ ὁ καιρὸς στὴν Ἀθήνα ἔτσι; Καύσωνας, πολὺς καύσωνας»! Κι ἀρχίζει ὁ Γέροντας νὰ γελᾷ γιὰ πολλὴ ὥρα. Καὶ τοῦ λέω, «Τί γελᾷς»; «Μωρέ, ὠραῖος καύσωνας, ὠραῖος ὁ καύσωνας, ὠραῖος ὁ καύσωνας... Τί ὠραῖος καύσωνας! Πόσο ἀναγκαῖος εἶναι ὁ καύσωνας! Ὅλα χρειάζονται. Τί ὠραῖος ὁ καύσωνας! Χριστέ μου, ὅ,τι θέλεις Ἐσύ. Καύσωνα, καύσωνα, λιοπύρι, λιοπύρι, βροχές, βροχές! Ὁραῖος ὁ καύσωνας». Τοῦ λέω· «Λὲς συνεχῶς ὠραῖο τὸ ἓνα, ὠραῖο τὸ ἄλλο, ὠραῖος ὁ καύσωνας...». Καὶ μοῦ λέει· «Ξέρεις, ἔχει συνηθίσει τὸ μυαλό σου νὰ κρίνει. Ἄμα θεὸς νὰ σταματήσεις νὰ κρίνεις, ξεκινᾷς νὰ μὴν κρίνεις τὰ κακά. Ἄμα ἀρχίσεις ἔτσι, τὸ ἓνα σοῦ μυρίζει τὸ ἄλλο σοῦ βρωμᾷ, τὸ ἄλλο σὲ δυσκολεύει, μετὰ θὰ μὲ κατακρίνεις κι ἐμένα. Θὰ συνηθίσει ὁ νοῦς, παιδί μου. Γι' αὐτό, συνεχῶς βλέπε τὴν ὠραία πλευρὰ τῶν πραγμάτων». Καὶ μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο αὐτὸς ὁ ἅγιος ἄνθρωπος σοῦ μάθαινε τὸ ἀκατάκριτο, νὰ μὴν κρίνεις κανέναν καὶ κανένα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ δὲν σοῦ ἀρέσουν.

«Ἄγιο θὰ τὸν κάνει ὁ Θεὸς ὅταν πεθάνει»

Επίσης, δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ παινεύουμε τοὺς ζωντανούς. Νὰ λέω, τί καλὸς παπᾶς ποὺ εἶναι ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα ἱερέας. «Ὁχι, καλὸς εἶναι, ἀλλὰ ὄχι πολὺ καλός», ἔλεγε. Ἐνῶ τοῦ ἄρεσε νὰ βλέπουμε τὰ θετικά, δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ παίνεμα. Τὸ θεωροῦσε ἀρχὴ κατάκρισης καὶ ἀπροσεξία. Δηλαδή, ἂν τοῦ ἔλεγες, «ἅγιος ἄνθρωπος ὁ Πορφύριος», σοῦ θύμωνε. «Καλά. Δὲν εἶπα, Γέροντα, ὅτι εἶναι κακός. Εἶπα ὅτι εἶναι ἅγιος». «Εἶναι ἓνας καλὸς παπᾶς», σοῦ ἔλεγε. «Ἄγιο θὰ τὸν κάνει ὁ Θεὸς ὅταν πεθάνει. Ἐμεῖς, γιατί νὰ μποῦμε στὴν κρίση τοῦ Θεοῦ νὰ κρίνουμε ὅτι εἶναι ἅγιος»; Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀκρίβεια τοῦ λόγου ποὺ εἶχε ὁ Γέροντας Εὐμένιος. «Ἄμα συνηθίσεις νὰ κρίνεις τὰ καλά, μετὰ θὰ ἀρχίσεις νὰ λὲς καὶ γιὰ τὰ κακά τοῦ ἄλλου». Ἕνα μάθημα τὸ ὁποῖο δὲν τὸ ἔμαθα ἀκόμα, παρόλο ποὺ εἶχα ἐξομολόγο τέτοιο ἀκατάκριτο Γέροντα.

**«Σὲ εὐχαριστῶ ποὺ μοῦ ἔφερες αὐτὴ τὴ βρυσομάνα τῆς Κρήτης
καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος»**

Θυμᾶμαι, τὴν ἴδια χρονιὰ ποὺ γνώρισα τὸν Γέροντα, ἥδη ἐπισκεπτόμουν καὶ τὸν ὄσιο Πορφύριο στὸν Ὠρωπό. Σὲ μία ἀπὸ τὶς ἐπισκέψεις μου στὸν ὄσιο, γυρίζει καὶ μοῦ λέει· «Μωρέ, πολὺ εὐνοημένος εἶσαι ἀπὸ τὴν Πρόνοια τοῦ Θεοῦ. Ἐγὼ ἀδικήθηκα». «Κύριε ἐλέησον, ἐσὺ ἀδικήθηκες», τοῦ εἶπα, «ποὺ σοῦ ἔδωσε τόσα χαρίσματα ἀπὸ παιδί»; «Ἐσὺ ἔχεις δύο βρύσες νὰ πίνεις νερό, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἔχω καμμιὰ. Ἐχεις δύο Πνευματικούς, ἓνα τὸν Ἰάκωβο στὴν Εὐβοια καὶ ἓνα κάτω, καὶ ἐγὼ νὰ μὴν ἔχω κανέναν». Τοῦ λέω· «Τί νὰ κάνουμε; Θέλεις κανέναν νὰ ῥθει ἔδῳ»; «Ναί! Θέλω νὰ κανονίσεις, νὰ μοῦ φέρεις ἓναν ἀπὸ τοὺς δύο, νὰ ἐξομολογηθῶ. Δὲν ἔχω, παιδί μου, ἄνθρωπο!» «Γέροντα, τόσος κόσμος ἔρχεται κοντά σου. Εἶσαι ὁ πρῦτανος τῶν Γερόντων». «Εἶμαι!» Δὲν εἶπε, «δὲν εἶμαι». Ποῦ νὰ πεῖς τοῦ Γέροντα Εὐμένιου, εἶσαι ὁ πρῦτανος τῶν Γερόντων. Κινδύνευες μὲ ἀποκεφαλισμό! Ἐνῶ ὁ Γέρο Πορφύριος εἶπε· «Εἶμαι, ἀλλὰ θέλω καὶ ἐγὼ ἓναν ἄνθρωπο νὰ μιᾶ τὴ γλῶσσα μου, ρὲ Ὅμηρε. Νὰ μοῦ φέρεις ἓναν ἄνθρωπο!» Τοῦ λέω· «Κοίταξε. Ὁ Ἰάκωβος εἶναι ἀδύνατον νὰ ἔρθει. Ἐχει βηματοδότη, εἶναι ἄρρωστος, δὲν μπορεῖ. Ἀλλὰ, τοῦ λέω, ὁ Εὐμένιος εἶναι πολὺ καλὰ στὴν ὑγεία του, εἶναι καὶ νέος, ἀλλὰ θὰ δεχτεῖ»; «Ἐσὺ πὲς Πάω ἐγὼ στὸν Γέροντα Εὐμένιο καὶ τοῦ λέω· «Γέροντα, μοῦ εἶπε ὁ Γέρο Πορφύριος, ὅτι θέλει νὰ ἐξομολογηθεῖ». «Ἐ!, ποιός θὰ ἐξομολογήσει τὸν Πορφύριο»; «Ἐσύ, μοῦ εἶπε». «Φρόντισε ἐσὺ ἓνα αὐτοκίνητο νὰ φέρεις καὶ μετὰ τὴ Λειτουργία τῆς Κυριακῆς, θὰ φύγουμε ἀμέσως γιὰ τὸν γέρο Πορφύριο».

Πᾶμε, λοιπόν, τὴν Κυριακὴ στὸν ἅγιο Πορφύριο καὶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἀπλότητα ὁ Γέροντας μπῆκε μέσα στὸ κελλί του καὶ τὸν ἐξομολόγησε. Τί εἶπανε δὲν ξέρω. Βγῆκε ἔξω κι εἶδαμε ἓνα Γέρο Εὐμένιο «πυρίμορφο»! Τὸ πρόσωπό του ἦταν σὰν τὴ φωτιά. Ἐξέπεμπε τῆς φωτιᾶς τὸ φῶς. Ἐμοιαζε μὲ τὸν Μωυσῆ, ποὺ ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸ Ὄρος Σινᾶ κρατώντας τὶς Δέκα Ἐντολές, ἦταν τόσο λαμπερὸ τὸ

πρόσωπό του, πού οί Έβραῖοι τοῦ ἔβαλαν ἓνα μαντήλι μπροστά του γιά νά μποροῦν νά τόν βλέπουν, γιάτι τοὺς τύφλωνε ἡ λάμψη πού ἐξέπεμπε. Ἔτσι αἰσθανθήκαμε βλέποντας τόν Γέροντα ἐκείνη τήν εὐλογημένη ἡμέρα. Τὸ μόνο πού εἶπε, «ἔλα ἐσύ». Πῆγα κοντά του. «Τί χτίζουν ἐδῶ»; Τοῦ λέω, «χτίζουν ἡσυχαστήριον». «Χρήματα θὰ θέλει», μοῦ λέει. Βλέπετε ἀπλότητα. Χτίζει ὁ ἄλλος, τί θέλει; Χρήματα θέλει νά χτίσει. Καί βάζει τὸ χέρι του, κι ὅσα εἶχε μέσα στήν τσέπη του, ψιλὰ, χοντρά μοῦ τὰ ἔδωσε. «Πάρ' τα καί δός του τα». Καί μόλις τὰ πῆγα ἐκεῖ στό κρεβατάκι τοῦ ἁγίου Πορφυρίου, μοῦ λέει: «Σὲ εὐχαριστῶ πού μοῦ ἔφερες αὐτὴ τὴ βρυσομάνα τῆς Κρήτης καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἐγὼ νά ξεδιψάσω. Καί μοῦ εἶπε καί κάτι ἄλλα προσωπικά»

Νὰ ζητᾶμε τοῦ Χριστοῦ μεγάλα καὶ ὠραῖα πράγματα

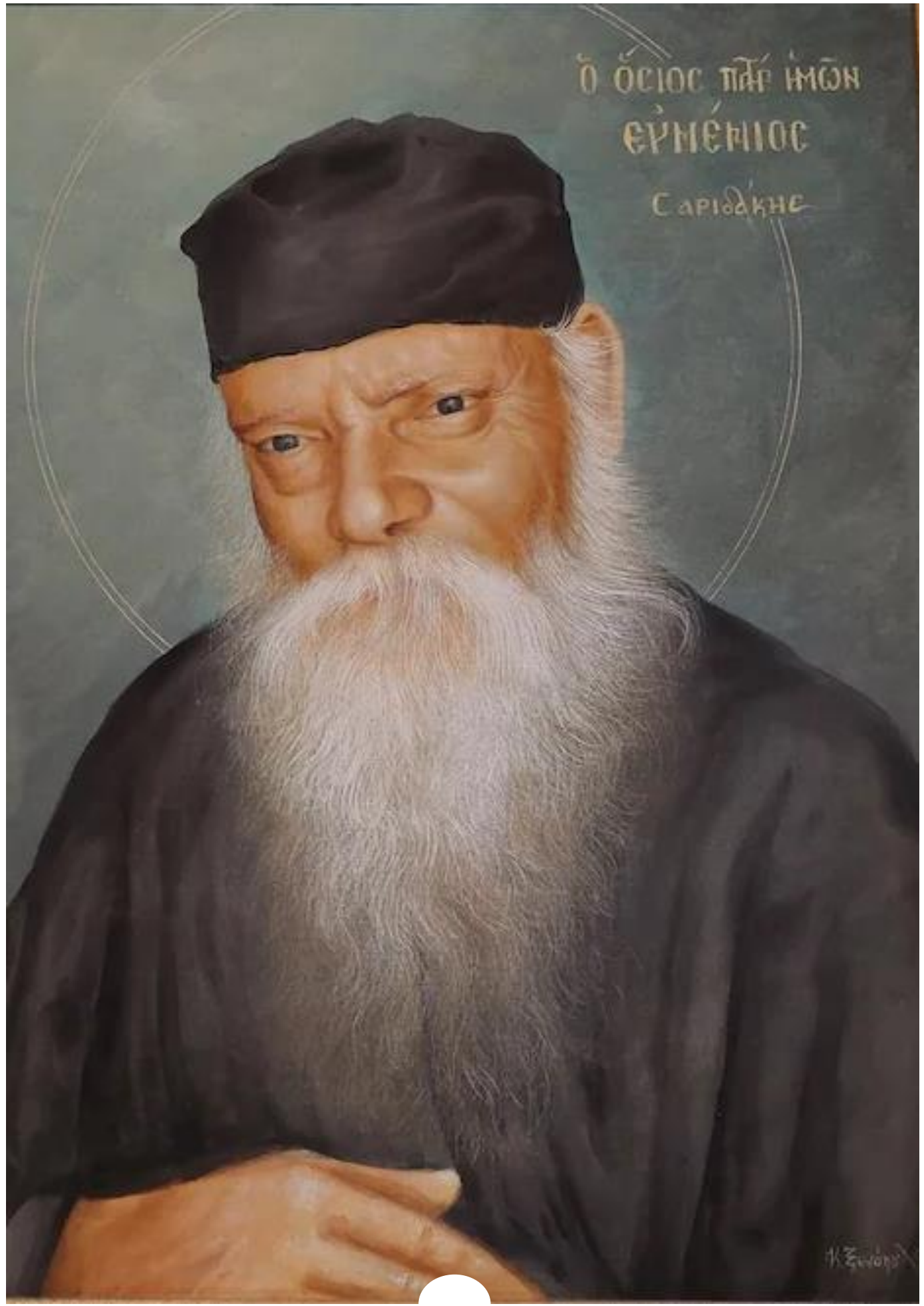
Ο Γέρο Εὐμένιος συμβούλευε ὅτι πρέπει συνεχῶς νά ζητοῦμε τοῦ Χριστοῦ μεγάλα καὶ ὠραῖα πράγματα. Μοῦ ἔλεγε· «Μέχρι νά βγεῖ ἡ ψυχὴ σου ἀπὸ τὸ σῶμα σου, νά προσεύχεσαι· “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δώρησέ μου πραότητα, ταπείνωση καὶ ἀπλότητα”». Ἐπέμενε πολὺ σ'αὐτὰ τὰ τρία. Στὴν πραότητα, τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἀπλότητα. Ἐπίσης, μᾶς ἔλεγε· «Ἐὰν ἔλθει ἀδικία, συκοφαντία ἢ ἀρρώστεια ἐπάνω σου, ἀπὸ τὴ χαρὰ σου νά πέσεις κάτω». Αὐτὸ τὸ ἔπραξε ὁ ἴδιος, ἀφοῦ, ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἔχει λέπρα, ἀπὸ τὴ χαρὰ του ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Κι ὁ λόγος; Ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, «μεγάλῃ ἀρρώστεια, μέγας σταυρός. Μέγας σταυρός, μέγаль ἀνάσταση». Καί κάτι τελευταῖο πολὺ σημαντικό, πού μᾶς ἔλεγε ὁ Γέροντας συχνά: «Γιὰ νά μὴν ἀλλάζω καί νά ἔχω συνέχεια τὰ ἴδια λάθη, ὅπωςδήποτε Σὲ θέλω Χριστέ μου, ἀλλὰ Σὲ θέλω λίγο. Θέλω νά Σὲ θέλω πιὸ πολὺ».

Α δελφοί μου, ἀσχοληθεῖτε κι ἐσεῖς μὲ τὰ θέλω σας. Παρακολουθεῖτε τὶς ἐπιθυμίες σας, ὥστε νά εἶναι κατὰ Θεόν, ἐνῶ πολεμεῖτε τὰ ἀμαρτωλὰ καὶ ἐμπαθῆ σας θελήματα. Μὴ δικαιολογεῖτε τὰ πάθη σας. Πολεμεῖστε τα μὲ τὸ παντοδύναμο ὄνομα τοῦ Χριστοῦ: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με». «Ὑπεραγία Θεοτόκε, βοήθει μοι.

Σκέπε ἡμᾶς. Σῶσον ἡμᾶς». «Ἄγιε τοῦ Θεοῦ Εὐμένιε, βοήθησόν με». Ἔτσι ἀλλάζει ὁ ἄνθρωπος: Μὲ τὶς πρεσβεῖες τῶν ἁγίων, τὴν ἐπίμονη προσευχή, τὸν συνεπῆ πνευματικὸ ἀγώνα, τὴ μετάνοια, ποὺ ἐλκύουν τὴ σωστικὴ Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Εὐχέτης πρὸς Κύριον
† Ὁ Μόρφου Νεόφυτος

Ὁ ὉΣΙΟΣ ΠΑΤΗΡ ἡΜῶΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΣ
ΣΑΡΙΔΑΚΗΣ

ΕΝ Τῶ ΜΙΚΡῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἰστῶμεν στίχους δ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος β' . Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Μένος τοῦ ἐχθροῦ καταβαλὼν, διὰ πολιτείας ἀνδρείας, καὶ μετανοίας θερμῆς, ὅσιε Εὐμένιε, Κρήτης καλλώπισμα, πρὸς τὰ ἄνω ἐχώρησας, σκηνώματα ἔνθα, θεῖος Νικηφόρος σε, ἀπεξεδέχετο, ᾧπερ καιομένη καρδία, ἐν λεπροκομείῳ τὸ πάλαι, ἄριστα ἐπ' ἔτη διηκόνησας.

Πλάνου τὰς ἐνέδρας ἐκφυγὼν, διὰ ταπεινώσεως θείας, νυμφαγωγὸς τῶν πιστῶν, ὄφθης ἀπλανέστατος, μακαριώτατε, ἐν ὁσίοις Εὐμένιε· διὸ ταῖς εὐχαῖς σου, πόλιν πρὸς τὴν μένουσαν, ἐχειραγώγησας, πλήθη Ὁρθοδόξων διψώντων, ἄφραστον Θεοῦ συνουσίαν, καὶ τὴν ὑπὲρ νοῦν μακαριότητα.

Λέπραν ὑπομείνας τῆς σαρκός, καὶ καθαρισθεὶς τὴν καρδίαν, καὶ τῶ νοῖ φωτισθεὶς, θείων ἐπιλάμψεων, σκεῦος πολύτιμον, καθωράθης καὶ ἔσοπτρον, Θεοῦ εὐμενείας, πάτερ ἀκηλίδωτον, καὶ καθαρώτατον· ὅθεν θεοπνεύστως ἐλάλεις, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν καθωδήγεις, Ἐκκλησίας πλήρωμα Εὐμένιε.

ᾠ σου τῆς ἀπλότητος κλεινέ, ἄστεως κλεινοῦ εὐεργέτα, σημειοφόρε ποιμήν, ὦ τοῦ θεοῦ γέλωτος, δι' οὗ Εὐμένιε, ἐξεγέλας τὸν δράκοντα, χαρὰν δ' ἐχαρίζου, πίστει καὶ ἀπλότητι, τοῖς προσιοῦσί σοι· ὦ σου τῶν πολλῶν θαυμασίων, ἄπερ μυστικῶς ἐπετέλεις, κρείττονι δυνάμει δυναμούμενος.

Δόξα. Ἦχος β΄.

Κλέος τῶν Ἀθηνῶν τιμήσωμεν, Ἐκκλησίας δὲ Χριστοῦ, σημειόφορον ἐν ὁσίοις, καὶ ποιμένα τὸν καλόν, τοῦ δυσμενοῦς καθαιρέτην, ταπεινώσεως τὸν ἔμπλεων, καὶ τῆς εὐάνδρου Κρήτης τὸ καύχημα, εὐμενείας θεϊκῆς, τὸ καθαρώτατον ἔσοπτρον, Εὐμένιον σαλόν, ἀσκητὴν φρονιμώτατον.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β΄. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ῥῦσαι ἀπὸ ἐχθροῦ, ἡμᾶς δυσμενεστάτου, Εὐμένιε θεόφρον, εὐχαῖς σου διαπύροις, Χριστῷ τῷ ἐλεήμονι.

Στίχ. *Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.*

Ἐώματος καὶ ψυχῆς, ἰάματα παρέχεις, καὶ πόνους ἀπελαύνεις, εὐχαῖς σου θεοδέκτοις, Εὐμένιε θειότατε.

Στίχ. *Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ.*

Ἐσοπτρον καθαρὸν, Θεοῦ τῆς εὐμενείας, ἐδείχθης φερωνύμως, Εὐμένιε· διόπερ, τὴν μνήμην σου γεραίρομεν.

Δόξα. Τριαδικόν. Ὅμοιον.

Ἐνα σε προσκυνῶ, ὁμοῦ καὶ μεγαλύνω, ἀπαύστως ἐν καρδίᾳ, Θεὲ δεδοξασμένε, τρισὶν ἐν ὑποστάσεσι.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὸ ἐξῆς.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος γ΄. Θείας πίστεως.

Θεία χάριτι, καὶ εὐμενείᾳ, φῶς εἰσηλθέ σου, ἐν τῇ καρδίᾳ, καταυγάζον σε θεόφρον
Εὐμένιε, καὶ καταθέλγον σε· ὅθεν ἐχώρησας, πρὸς βιοτὴν μοναζόντων ἰσάγγελον·
ἀλλὰ πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν πίστει σε, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων παναοίδιμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ

Στιχολογοῦμεν τὴν α' στάσιν τοῦ *Μακάριος ἀνήρ*. Εἰς δὲ τὸ *Κύριε ἐκέκραξα*,
ιστῶμεν στίχους ζ' καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τῆς εὐμενείας Θεοῦ ἱερωτάτη, εἰκὼν ἀναδέδειξαι θεῖε Εὐμένιε, παρακαλῶν τὰ τεκνία σου, τῇ παρακλήσει, ἧ παρεκέκλησο ἀξιάγαστε· ὅθεν οἱ Ὁρθόδοξοι ἐν πίστει ἔσπευδον, τὴν δεξιάν σου ἀσπάσασθαι, καὶ ὑποθήκας, λαβεῖν ἐκ στόματος θεοπνεύστου σου, καὶ ἰαθῆναι τῇ πρεσβείᾳ σου, ἐκ παθῶν δυσιάτων τοῦ σώματος, καὶ ψυχῆς νοσημάτων, καὶ σωθῆναι ἐκ τοῦ δράκοντος.

Μετ' εὐμενείας πιστοὺς διαποιμάνας, ὅσιε Εὐμένιε Κρητῶν τὸ καύχημα, καὶ οὐρανίους χαρίσμασι, διακονήσας, πατέρων πάλαι ὄφθης ἰσότιμος· ὅθεν σου τὸ ὄνομα λαμπρῶς δεδόξασται, ἡ δὲ παγγέραςτος μνήμη σου, ἀξιοχρέως, ὑπ' Ὁρθοδόξων τιμᾶται ἄσμασι, καὶ ἐγκωμίοις μεγαλύνεται· εὐλαβῶς γὰρ Θεὸν ἔν τε λόγοις σου, καὶ θαυμάτων τῷ πλήθει, ἐν τῷ βίῳ σου ἐδόξασας.

Μεγαλονήσου προστάτην τε καὶ στῦλον, ὕμνοις εὐφημήσωμεν καὶ μακαρίσωμεν, τὸν ἐκ παιδὸς ἀγαπήσαντα, Θεὸν τὸν μέγαν, καὶ μοναζόντων βίον ἐλόμενον, ὅσιον Εὐμένιον κρήνην ἀείροον, τῶν χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος, καὶ δεομένων, τὸν συμπαθέστατον ἀντιλήπτορα, τὴν Ἐκκλησίαν τὸν κοσμήσαντα, ἀσεβείας τὴν πλάνην ἐλέγξαντα, καὶ ψυχὰς Ὁρθοδόξων, εἰς Χριστὸν χειραγωγήσαντα.

Εν παρρησία Χριστὸν καθικετεύεις, ὑπὲρ τῶν τεκνίων σου καὶ κόσμου ἅπαντος, καὶ ἰατρούεις νοσήματα, καὶ ἀλγηδόνας, τῶν προστρεχόντων τῇ μεσιτεία σου, ὅσιε Εὐμένιε ποιμὴν ἀπλούστατε· καὶ γὰρ τοῦ Πνεύματος ἔμπλεως, ἐναπεδείχθης· ὅθεν ψυχὰς τε ἡμῶν καὶ σώματα, χάριτος θείας πάτερ πλήρωσον, ὥσπερ πάλαι ὑδάτων πρεσβείαις σου, Μαραθῶνος τὴν λίμνην, Ἀθηναίων ἐγκαλλώπισμα

Τῆς λευχαιμίας ἀπήλλαξας παιδίον, εὐχῆ θεοδέκτω σου καὶ εὐλογία σου, μαθὼν αὐτοῦ τὴν ἀσθένειαν, τὴν βαρυτάτην, καὶ γεννητόρων λύπην τὴν ἄμετρον, ὅσιε Εὐμένιε πάτερ φιλεύσπλαγχνε, τῆς μακαρίας ἀπλότητος, κανὼν καὶ τύπε, ἀοργησίας λαμπρὸν ὑπόδειγμα, σημειοφόρε παναοίδιμε, διδαχῆς θεοπνεύστου ἀνάπλεε, βιοτῆς ἰσαγγέλου, ἀριστεῦ θεομακάριστε

Ἰκετευόντων δεήσεις μὴ παρίδης, πρὸ θείας εἰκόνοσ σου καὶ λιταζόντων σε, θαυματοβρύτα Εὐμένιε· καὶ γὰρ θεόθεν, δαψιλεστάτην χάριν ἀπέιληφας, νόσους τε καὶ τραύματα ἰᾶσθαι σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς ἀρρώσθημα, θανατηφόρα, καὶ ἀπελαύνειν τὸν μιαιώτατον, ἐκ πιστευόντων καὶ παγκάκιστον, καὶ εἰρήνην δωρεῖσθαι τὴν κρείττονα, εὐμενείας Κυρίου, θεοφόρε ὁ ἐπόνυμος..

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Αθηνῶν τὸν στολισμόν, Εὐμένιον τιμήσωμεν, καὶ τῆς μεγαλονήσου Κρήτης, τὸν μεγαλόπνουν προστάτην· καὶ γὰρ ἐν βίῳ ἐπὶ γῆς, τὸν Χριστὸν ἐδόξασε, καὶ τὴν αὐτοῦ Ἐκκλησίαν ἐκόσμησε, τρόποις τοῖς σαλοῖς, τὴν ματαιότητα ἐλέγχων· καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ἐν παρρησία ἰκετεύει, Χριστὸν τὸν Θεόν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἴσοδος. Φῶς ἱλαρόν, τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ ἀναγνώσματα.

Σοφίας Σειράχ τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. δ', 20-28).

Τέκνον, συντήρησον καιρὸν καὶ φύλαξαι ἀπὸ πονηροῦ, καὶ περὶ τῆς ψυχῆς σου μὴ αἰσχυνθῆς· ἔστι γὰρ αἰσχύνη ἐπάγουσα ἁμαρτίαν, καὶ ἔστιν αἰσχύνη δόξα καὶ χάρις. Μὴ λάβῃς πρόσωπον κατὰ τῆς ψυχῆς σου, καὶ μὴ ἐντραπῆς εἰς πτωσίν σου. Μὴ κωλύσης λόγον ἐν καιρῷ σωτηρίας· ἐν γὰρ λόγῳ γνωσθήσεται σοφία, καὶ παιδεία ἐν ῥήματι γλώσσης. Μὴ ἀντίλεγε τῇ ἀληθείᾳ, καὶ περὶ τῆς ἀπαιδευσίας σου ἐντράπηθι. Μὴ αἰσχυνθῆς ὁμολογῆσαι ἐφ' ἁμαρτίαις σου, καὶ μὴ βιάζου ῥοῦν ποταμοῦ. Καὶ μὴ ὑποστρώσης σεαυτὸν ἀνθρώπῳ μωρῷ, καὶ μὴ λάβῃς πρόσωπον δυνάστου. Ἔως τοῦ θανάτου ἀγώνισαι περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ Κύριος ὁ Θεὸς πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ', 13-18).

Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὔρε σοφίαν, καὶ θνητός, ὃς εἶδε φρόνησιν· κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι ἢ χρυσοῦ καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιώτερα δὲ ἔστι λίθων πολυτελῶν, οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὐγνωστός ἔστι πᾶσι τοῖς ἐγγίζουσιν αὐτῇ, πᾶν δὲ τίμιον οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἔστι. Μῆκος γὰρ βίου καὶ ἔτη ζωῆς ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτῆς, ἐν δὲ τῇ ἀριστερᾷ αὐτῆς πλοῦτος καὶ δόξα· ἐκ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Αἱ ὁδοὶ αὐτῆς ὁδοὶ καλαί, καὶ πᾶσαι αἱ τρίβοι αὐτῆς ἐν εἰρήνῃ· ξύλον ζωῆς ἔστι πᾶσι τοῖς ἀντεχομένοις αὐτῆς, καὶ τοῖς ἐπερειδομένοις ἐπ' αὐτὴν ὡς ἐπὶ Κύριον ἀσφαλῆς.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα. (Κεφ. γ', 1-9).

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ καὶ οὐ μὴ ἄψηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἔξοδος αὐτῶν καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσιν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων ἐὰν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδευθέντες, μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεὸς ἐπέειπεν αὐτοῦς καὶ εὔρεν αὐτοῦς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτοῦς καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς ἀναλάμπουσι καὶ ὡς σπινθῆρες ἐν καλάμῃ διδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη καὶ κρατήσουσι λαῶν καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτὸν συνήσουσιν ἀλήθειαν καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ

Εἰς τὴν λιτὴν, ἰδιόμελα.

ᾠχος α΄.

Εὐμενείας Θεοῦ τιμῶμέν σε φερώνυμε, εὐεργέτα μέγα τῆς οἰκουμένης· καὶ γὰρ ἰάσεις ψυχῶν, καὶ σωμάτων παρέχεις, τοῖς ἐκ πίστεως τὴν μνήμην σου τιμῶσιν· ὅθεν σε Εὐμένιε αἰοίδιμε, θεῖον πρεσβευτὴν τῇ Τριάδι, κεκτημένοι σε σωζόμεθα.

ᾠχος γ΄.

Γέλωτι ἐμφρόνῳ σου ἐξεγέλας, καὶ ἐνίκας τὸν ἐχθρὸν τὸν παγκάκιστον, καὶ ἐπιεικεία μεγάλη, τοὺς πιστοὺς πεφορτισμένους ἀνέπαυες· δέχου οὖν καὶ ἡμῶν, θεοφόρε Εὐμένιε, τῶν τὴν πρεσβείαν σου ζητούντων, χειλέων τὴν αἴνεσιν.

ᾠχος δ΄.

Τῆ ἰλαρότητι τῇ σῆ καὶ ἀπλότητι, θεοφόρε Εὐμένιε, τὴν Ἐκκλησίαν ἐφαίδρυνας, σημείοις δὲ καὶ λόγοις, τῷ τοῦ Κυρίου λαῷ διηκόνησας· ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τὴν φωταυγῆ σου μνήμην ἐορτάζομεν, τὰς διαπύρους σου εὐχὰς, πρὸς τὴν Τριάδα ἐξαιτούμενοι

ᾠχος βαρύς.

Μένος ἐκφυγῶν τοῦ ἀνθρωποκτόνου, παμμακάριστε Εὐμένιε, τῆς σωτηρίας τὴν τρίβον ἤνυσας, τὰς πλεκτάνας τοῦ ἐχθροῦ διαλύσας· ὅθεν ἐν Βασιλείᾳ οὐρανῶν, ἐκτενῶς τὸν Θεὸν ἱκετεύεις, εἰς τὸ φωτίσαι καὶ σῶσαι, θεοφόρε τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα. ᾠχος πλ. β΄.

Δυσμενεστάτου ὑπ' ἐχθροῦ, ἐν νεότητι δεινῶς ἐτρώθης, θεοφόρε Εὐμένιε, καὶ ταπεινώσιν ἀγίαν κατέμαθες· ὅθεν καὶ ἀγώνων πνευματικῶν, νικηφόρος ἐξῆλθες, καὶ μυριάσι πιστῶν, εὐμενῶς διηκόνησας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, σὺν Νικηφόρῳ τῷ ὁσίῳ, τὴν Τριάδα ἱκετεύετε θερμῶς, τοῦ ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

**Εἰς τὸν στίχον,
Ἦχος πλ. α΄. Χαίροις, ἀσκητικῶν.**

Χαίροις τῆς εὐμενείας Θεοῦ, ὁ ἱερώτατος καὶ θεῖος ἐπώνυμος, πιστῶν δὲ ὁ ἀντιλήπτωρ, καὶ ταχινὸς ἰατρός, Ἀθηναίων νέον ἐγκαλλώπισμα, Κρητῶν νήσου καύχημα, Νικηφόρου ὁ σύναθλος, λεπροῦ ὀσίου, ὁ ἐσχάτοις ἐν ἔτεσι, θεοδίδακτος, Ὁρθοδόξων διδάσκαλος, κόσμου παντὸς τὸ κόσμημα, πατέρων ἀκρόρεια, καὶ ἱερέων Ὑψίστου, τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροθίνιον, Εὐμένιε θεῖε, ὁ ποιμάνας θεαρέστως, Χριστοῦ τὰ πρόβατα.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Νήσου τῆς τῶν Κρητῶν καλλονή, τῆς τε εὐάνδρου καὶ πιστῆς ἀναδέδειξαι, Εὐμένιε θεοφόρε, διὰ σεμνῆς βιοτῆς, παλαιῶν πατέρων ἰσοστάσιε, πατὴρ συμπαθέστατος, εὐλογίας ἀνάπλεως, εἰκῶν τιμία, τῆς ἀγίας σαλότητος· ὅθεν πίστει σου, τὴν εἰκόνα γεραίροντες, μνήμην τὴν σεβασμίαν σου, τιμῶμεν ἐν ἄσμασι, καὶ τὸν Χριστὸν προσκυνοῦμεν, τὸν δαψιλῶς σε τιμήσαντα, χαρίσμασι θείοις, ταπεινῶς διακονῆσαι, λαῶ εὐγνώμονι.

Στίχ. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Χαίρει ἡ τῶν ὀσίων πληθὺς, ἐν Παραδείσῳ δεξαμένη σε ὅσιε, Εὐμένιε ἰσαγγέλου, μοναδικῆς ἀριστεῦ, πολιτείας ὄντως καὶ εὐφραίνεται, πιστῶν δὲ οἱ σύλλογοι, ὁμοφρόνως γεαίρουσι, μνήμην τὴν θεϊάν, καὶ σεμνὴν πολιτείαν σου, καὶ εἰκόνα σου, τὴν σεπτὴν κατασπάζονται, χάριτας τὴν βλυστάνουσαν, τοῖς πίστει προστρέχουσι, καὶ μετὰ πόθου καρδίας, ῥῶσιν ψυχῶν ἰκετεύουσιν, ὁμοῦ καὶ σωμάτων, ἐκ παντοίων νοσημάτων, δεινῶν καὶ θλίψεων.

Δόξα. Ἦχος δ΄.

Τῶν τῆς ἐρήμου ἀσκητῶν, παλαιῶν τὸν ὁμότροπον, σημειοφόρον καὶ σαλόν, εὐλαβῶς ἀνυμνήσωμεν, εὐμενείας Θεοῦ, τὸ ἀκηλίδωτον ἔσοπτρον· καὶ γὰρ ἐν σπλάγχνοις οἰκτιρμῶν, ὁ θεοφόρος Εὐμένιος, τὰ λογικὰ πρόβατα τοῦ Κυρίου, ἀπλανῶς διεποίμανε. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, ὑπὲρ ἡμῶν ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ, καὶ σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Τὸ Νῦν ἀπολύεις, τὸ τρισάγιον καὶ τὰ ἐξῆς.

Ἀπολυτικά.

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Εὐμενείας Κυρίου ἐδείχθης ἔμπλεως, πολιτευθεὶς ἐν ἀσκήσει, καὶ ταπεινώσει πολλῇ, καὶ ἐχθροῦ καταγελάσας ἐν σαλότητι· ὅθεν ἐν ἄσμασι τερπνοῖς, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, Εὐμένιε θεοφόρε, προσκυνουμέν σου τὴν εἰκόνα, τὴν ἀναβλύζουσαν χαρίτων κρουνοῦς.

Δόξα. Ἔτερον.

Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Εχθροῦ τὴν δυσμένειαν, καταβαλὼν πονηροῦ, εἰκὼν ἀναδέδειξαι, τῆς εὐμενείας Θεοῦ, θεόφρον Εὐμένιε· ὅθεν καὶ τὰς ἰάσεις, ἀσθενοῦσι παρέχεις, νέφος δὲ κατηφείας, διαλύεις εὐχαῖς σου, πρὸς πόλον χειραγωγῶν σου, τέκνα ἐν Πνεύματι.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΩ

Μετὰ τὴν α΄ στιχολογίαν, κάθισμα.

ᾠχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εὐμενεία πατρικῆ, τὰς τῶν τεκνίων σου ψυχάς, καθωδήγεις πρὸς Χριστόν, πάτερ
Εὐμένιε σοφέ, τοῦ ἀντιδίκου τροπούμενος τὰς ἐφόδους· ὅθεν εὐσεβῶν, ἀναδέδειξαι,
τύπος ἀληθῆς, καὶ ὠράισμα, ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύων παρρησία, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ
παντάνακτα, οὗς τῆς μανίας, εὐχαῖς σου ῥύου, παγκακίστου ἀλάστορος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὴν β΄ στιχολογίαν, κάθισμα.

ᾠχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Χαρίτων πληρωθεῖς, ἐκ νεότητος θεῖων, καὶ θεῖον μοναστῶν, καὶ ἰσάγγελον βίον,
ἐλόμενος ἐχώρησας, πρὸς ἀγῶνας ἐν Πνεύματι· ὅθεν δέδειξαι, τοῦ Παρακλήτου
δοχεῖον, καὶ διάκονος, τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου, Εὐμένιε ὅσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον, κάθισμα.

Ἦχος δ΄. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τοῦ ἐχθροῦ τὰς ἐνέδρας διαφυγῶν, Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου κατατροφῶν, ἐδείχθης Εὐμένιε, εὐμενείας τὸ ἔσοπτρον, καὶ θεϊκῆς ἀγάπης ποιμὴν θεοδίδακτε, θαυματουργῶν πατέρων τὸ ἔνθεον καύχημα, κλέος Ἀθηναίων, καὶ καλλώπισμα νέον, Κρητῶν περιτείχισμα, μοναζόντων τὸ ἥδυσμα, τῶν ἀγγέλων συνόμιλε, λύχνε φαινὲ ἀρετῶν, ἀοργησίας κανῶν καὶ σαλότητος, τῆς ἀληθείας ἐκφάντορ, ἐχθρὲ κατακρίσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἐορτῆς.

Τὸ α΄ ἀντίφωνον τῶν ἀναβαθμῶν τοῦ δ΄ ἤχου.

Προκείμενον. Ἦχος δ΄.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ. (γ).

Στίχ. α΄· **Τ**ί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Στίχ. β΄· **Σ**οὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Τὸ Πᾶσα πνοὴ καὶ τὸ Εὐαγγέλιον· Ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ. (Ζῆτει ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς ε΄ Δεκεμβρίου).

Εὐαγγέλιον

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὄχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰατο πάντα. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεῖα τοῦ Θεοῦ. Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. Μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίωσιν καὶ ἐκβάλωσιν τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ σκιρτήσατε, ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ·

Δόξα. Ἦχος β΄.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὀσίου, πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Καὶ τὸ ἰδιόμελον·

Ἦχος πλ. β΄.

Αυσημενεστάτου ὑπ' ἐχθροῦ, ἐν νεότητι δεινῶς ἐτρώθης, θεοφόρε Εὐμένιε, καὶ ταπεινώσιν ἁγίαν κατέμαθες· ὄθεν καὶ ἀγώνων πνευματικῶν, νικηφόρος ἐξῆλθες, καὶ μυριάσι πιστῶν, εὐμενῶς διηκόνησας. Καὶ νῦν ἐν οὐρανοῖς, σὺν Νικηφόρῳ τῷ ὀσίῳ, τὴν Τριάδα ἱκετεύετε θερμῶς, τοῦ ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ διάκονος τὸ Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου..., οἱ χοροὶ τὸ Κύριε, ἐλέησον (ἐκ ιβ΄)
καὶ ὁ ἱερεὺς τὸ Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία...

Κανόνες,

ὁ τῆς προλαβούσης ἑορτῆς μετὰ τῶν εἰρμῶν εἰς ζ' καὶ ὁ ἐξῆς τοῦ ἁγίου εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ ἁγίου, οὔ ἢ ἀκροστιχίς·
Εὐμενείας ἐπώνυμον Χριστοῦ ὕμνῳ. Ἰωάν(νου).

ᾠδὴ α'. ᾠχος πλ. δ'.

Ἦγρὰν διοδεύσας.

ᾠδὴ α'. ᾠχος πλ. δ'. Ἦγρὰν διοδεύσας.

Εὐμένιον ὄσιον τὸν κρυπτόν, Χριστοῦ εὐμενείας, τὸν ἐπώνυμον ἀνυμῶ, εἰκόνα σαλότητος ἁγίας, καὶ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος ἔμπλεων.

Ἦπέμεινας μένος τοῦ δυσμενοῦς, Εὐμένιε πάτερ, ὄν ἀγῶνος δι' εὐσεβοῦς, καὶ θείας καθεῖλες βοηθείας· διὸ ἐν ἄνω Σιών ἐστεφάνωσαι.

Μονὴ τῆς Τριάδος τῆς παντουργοῦ, ἐν βίῳ γενέσθαι, ἠξιώθης πανευκλεές, ἦν νῦν ἐν μοναῖς ἐπουρανοῖς, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Ἦνέργειαν παῦσον πειρασμικήν, Παρθένε σπλοῦσαν, ὠραιότητα τῆς ψυχῆς, καὶ σῶμα ῥυπαίνουσαν πτωχόν μου, τὸ ἠδοναῖς ταῖς ἀλόγοις τρεπόμενον.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νικηφόρῳ ὀσίῳ, προσκολληθεῖς ὄσιε, δι' ὑπακοῆς ἐγκαρδίου, χαρίτων ἔμπλεως, τῶν ἱαμάτων κρουνός, καὶ νοερᾶς ἐργασίας, θεῖον ἐργαστήριον, ὄφθης Εὐμένιε.

Εὐμενῶς τὰς δεήσεις, σῶν ἱκετῶν πρόσδεξαι, τῶν ὑπὸ παθῶν τρυχομένων, ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἐπ' ἐλπίδι τὴν σὴν, σεπτὴν τιμῶντας εἰκόνα, καὶ ἀντιβολοῦντάς σε, θεῖε Εὐμένιε.

Ἦερώτατον πέλεις, νήσου Κρητῶν καύχημα, καὶ τῶν εὐσεβῶν Ἀθηναίων, κλεινὸν θησαύρισμα, θαλαττευόντων λιμὴν, καὶ ἰατὴρ τῶν νοσοῦντων, ἀγαθὲ Εὐμένιε, πάτερ φιλεύσπλαγχε.

Θεοτοκίον.

Ἀσθενοῦντας τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν ἴασαι, τοὺς πανσθενεστάτη πρεσβεία, τῇ σῇ προσφεύγοντας, καὶ τὴν εἰκόνα τὴν σὴν, πανευλαβῶς προσκυνοῦντας, ἱαμάτωννάματα, βρύουσαν Δέσποινα.

Τὸ κοντάκιον τῆς προλαβούσης ἑορτῆς χῦμα. Εἶτα·

Κάθισμα. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τῆς Κρήτης τὸ σέμνωμα, καὶ τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν, κλεινὸν ἐγκαλλώπισμα, καὶ κορυφὴν ἀσκητῶν, τιμῶμεν Εὐμένιον, μένος τοῦ ἀντιδίκου, καθελόντα ἐν πίστει, δόματα Ὁρθόδοξοις, τὸν διδόντα ἀφθόνως, εἰκόνα τῆς εὐμενείας, Λόγου παντάνακτος.

Δόξα, καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Ῥδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σεβασμίαν εἰκόνα σου, σέβομεν Εὐμένιε τὴν προχέουσαν, ἀσθενοῦσι τὰ ἰάματα, καὶ πεφορτισμένοις τὴν ἀνάπαυσιν.

Εὐμενέστατον Κύριον, δυσωπῶν μὴ παύσῃ ὑπὲρ τεκνίων σου, τῶν ἐν βίου περιστάσεσιν, ὅσιε Εὐμένιε βοώντων σοι.

Παταχθεὶς ὑπὸ πνεύματος, πάτερ ἀντιθέου καὶ ματαιόφρονος, ἐνεδύσω τὴν ταπείνωσιν· ὅθεν καὶ δεδόξασαι Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Ῥς Θεὸν σωματώσασαν, τὸν τὰς ἀσθενείας λαβόντα πάναγνε, Θεοτόκε καὶ βαστάσαντα, νόσους τῶν ἀνθρώπων ἀνυμνοῦμέν σε.

Ῥδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέον Ἀθηνῶν, ἀναδέδειξαι καλλώπισμα, μαθητεύσας Νικηφόρου τοῦ σεπτοῦ, παρὰ τοὺς πόδας, ὀσιώτατε Εὐμένιε.

Ῥψος τὸ τῆς σῆς, ταπεινώσεως Εὐμένιε, καταπεμφθείσης σοι ὑπόθεν ἀπλῶς, μετ' εὐλαβείας, οἱ Ὁρθόδοξοι θαυμάζομεν.

Μέμνησο ἡμῶν, τῶν τιμώντων τὴν εἰκόνα σου, καὶ ἀπάλλαξον παθῶν φθοροποιῶν, καὶ ἐπηρείας, τοῦ ἀλάστορος Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Ῥπλον κατ' ἐχθρῶν, ἀοράτων τὴν πρεσβείαν σου, πρὸς Τριάδα κεκτημένοι Μαριάμ, οὐ δειλιῶμεν, Θεοτόκε παντευλόγητε.

ᾠδὴ C'. Τὴν δέησιν.

Νηστείαις τε καὶ πολλαῖς ἀσκήσεσιν, οὐρανόφρων ἐν τῇ γῆ ἀνεδείχθης, καὶ τὸν ἐχθρὸν εὐχερῶς ἐξεγέλας, τὸν δυσμενῆ θεοφόρε Εὐμένιε, σαλότητος ἦθει σεπτῶ, τῶ ξενίζοντι κόσμον τὸν ἄκοσμον.

Χαρίσμασιν ἐκ παιδὸς κεκόσμησαι, δασιλέστατα Εὐμένιε πάτερ· ἐν γὰρ πολλῇ ταπεινώσει διάγων, τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν ἐφείλκυσας, καὶ ὄφθης πλήθους εὐσεβῶν, ἀντιλήπτωρ θερμὸς καὶ διδάσκαλος.

Ραπίσματι ἀγαθὲ Εὐμένιε, δυσμενεῖ σε ὁ ἀρχέκακος ὄφις, τρώσας δεινῶς οὐκ ἐξίσχυσεν ὅλως, τοῦ ἀπολέσαι σε, ἄνερ θειότατε· καὶ γὰρ Χριστὸς σε θαυμαστῶς, ἐνεργῶν τὸ καθόλου ἰάσατο.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε τὸν Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε πίστει, οὓς ἐκ πασῶν ὀρατῶν διατήρει, καὶ ἀοράτων παγίδων τοῦ δράκοντος, θερμαῖς σου Δέσποινα εὐχαῖς, Ὁρθοδόξων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Κοντάκιον. ᾠδὴς β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἰσχὸν δυσμενοῦς, ἐμφρόνῳ σου σαλότητι, πατάξας ἐχθροῦ, κλεινοῦ ἐδείχθης ἄστεως, παρακλήτωρ ἔνθεος, καὶ πατὴρ πατέρων Εὐμένιε, στερεῶν ἐν πίστει ὀρθῇ, πληθὺν εὐσεβούντων, καὶ σεμνῇ βιοτῇ.

Οἶκος.

Ο τῆς εὐμενείας Κυρίου γεραιρέσθω ἐπόνυμος, καὶ τῆς σωτηρίας ποιμνίου ὑπουργὸς καὶ διάκονος· καὶ γὰρ μεγαλονήσου Κρήτης τε καὶ μεγαλοπόλεως Ἀθηνῶν, ἀστὴρ λαμπρὸς ἐφάνη, ἀκτίσι θαυμάτων, καὶ σεμνῇ βιοτῇ.

Τὸ συναξάριον τῆς κγ' Μαΐου ἐκ τοῦ Μηναίου καὶ εἶτα τὸ παρόν·

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὀσίου καὶ θεοφόρου πατρὸς ἡμῶν Εὐμενίου, τοῦ πίκλην Σαριδάκη, τοῦ ἐκ Κρήτης ὀρμωμένου καὶ ἐν Ἀθήναις τελειωθέντος ἐν ἔτει ,αΨθ' (1999).

Στίχοι.

*Ἰσχὸν δυσμενοῦς καθελὼν βροτοκτόνου,
Θεῶ εὐμενεῖ ὁμοιώθης τῶ μόνῳ.*

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ο ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ
ὁ ΛΕΠΡΟΣ

π. ΕΥΜΕΝΙΟΣ

ΣΤΕ ΝΗΡΙΑΝΙ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΓΟΥΛΑΤΣ

Ῥδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, ἐν σκηνώμασι θείοις, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, Εὐμένιε δυσώπει, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, ἐν καρδίας ἀπλότητι, καὶ μεσιτείαν τὴν σὴν, θερμῶς ἐξαιτουμένους.

Τίς πάτερ τῶν ἀνθρώπων, προσπελάσας ποτέ σοι, τῷ ταπεινῷ καὶ σοφῷ, καὶ πλήρει χαρισμάτων, σοῦ τοῦ θεοφωτίστου, ἀρετὴν οὐκ ἐθαύμασε, τῆς εὐμενείας Θεοῦ, φερώνυμε θεόφρον;

Ὁσμὴν ἀθανασίας, Εὐμενίου ὁ τάφος, τοῖς προσκυνούσι πιστῶς, ἐκπέμπει καὶ ἰᾶται, σωμάτων ἀλγηδόνας, καὶ ψυχῶν ἀρρώσθημα, καὶ καταπαύει ἐχθροῦ, ἐνέργειαν δολίου.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τὴν κραταιάν σου, καταφεύγομεν σκέπη, οἱ πειρασμοῖς ἐν πολλοῖς, τρυχόμενοι καὶ πίστει, φωνοῦντές σου τὴν κλῆσιν, Μαριὰμ ἀειπάρθενε, ἀπεκδεχόμενοι νῦν, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν.

Ῥδὴ η'. Τὸν βασιλέα.

Υπὲρ ὑγείας, τῶν ἀσθενῶν ἐκδυσώπει, παρρησία Εὐμένιε θεία, καὶ ὀλοκληρίας, Τριάδα τὴν ἁγίαν.

Μένος νικήσας, τοῦ δυσμενοῦς ἀντιδίκου, τῶν πιστῶν ἐδρασμὸς ἀνεδείχθης, πίστιν εἰς Κυρίου, Εὐμένιε θεόφρον.

Νενοσηκότα, ψυχὴν καὶ σῶμα βαρέως, σύ με ἴασαι θείαις λιταῖς σου, πάτερ θεοφόρε, Εὐμένιε καὶ σῶσον.

Θεοτοκίον.

Ως ὑπερτέραν, τῶν ἀσωμάτων ἀγγέλων, εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ σε τιμῶμεν, Λόγον τὸν πρὸ πάντων, γεννήσασα Παρθένε.

Ῥδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Γλέωσαι θερμαῖς σου, ὅσιν πρεσβείαις, καὶ θεοδέκτοις εὐχαῖς σου, Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῦ οἰκτιρῆσαι καὶ σῶσαι, ἡμᾶς Εὐμένιε.

Ωραίους παρὰ πόδας, πάτερ μαθητεύσας, τοῦ Νικηφόρου ἐδείχθης, κλεινῶν Ἀθηνῶν, θεοπρεπέστατον κλέος, σοφὲ Εὐμένιε.

Αθῆναι ἐγκαυχῶνται, σοῦ τῇ πολιτεία, Κρητῶν δὲ νῆσος τιμᾶται, γενέθλη ἢ σὴ· καὶ γὰρ οἰκεῖος ἐδείχθης, Χριστοῦ Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν πάντα ὑπερέχει, σύλληψις ἢ ξένη, Θεοῦ τοῦ Λόγου ἀχράντω, ἐν μήτρᾳ τῆς σῆς, εἰς σωτηρίαν ἀνθρώπων, ἀγνή Θεόνημφε.

Ἐξαποστειλάρια.

Ἦχος β΄. Τοῖς μαθηταῖς συνέλθωμεν.

Τὸν εὐκλεῆ φερώνυμον, τῆς Θεοῦ εὐμενείας, ἀξίως εὐφημήσωμεν, Ἀθηναίων τὸ κάλλος, μεγαλονήσου δὲ Κρήτης, τὸν προστάτην τὸν μέγαν, σημειοφόρον ὄσιον, θαυμασίων ταμεῖον καὶ ποταμόν, Ἐκκλησίας στῦλον καὶ εὐκοσμίαν, σαλότητος τὸν μέτοχον, Ὁρθοδόξων πατέρα.

Ἔτερον.

Ἦχος γ΄. Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Ἐπεικεία θεία, ἐχειραγωγῆσαι πρὸς Χριστόν, Εὐμένιε Ὁρθοδόξους, καὶ γλωσσαλγίας ἀσεβῶν, ἀπέτεμνες θείου λόγου, τῆς τομωτάτης ῥομφαίας.

Καὶ τῆς ἐορτῆς.

Εἰς τοὺς αἶνους, ἰστῶμεν στίχους δ΄ καὶ ψάλλομεν στιχηρὰ προσόμοια τοῦ ἁγίου.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Χάριν ἐκ νεότητος, καταπλουτήσας ποικίλην, βίον δὲ ἐλόμενος, μοναστῶν ἰσάγγελον, ἱερώτατε, ἀπλανῶς ἦνυσας, μετανοίας τρίβον, τὴν ἁγίαν καὶ καθάρσεως, Κυρίῳ ἔτυχες, πάτερ οὐρανόφρον Εὐμένιε, νοῖ δὲ ἐλλαμπόμενος, θείῳ τε πυρὶ ἐκκαίόμενος, πλήθη Ὁρθοδόξων, ὠδήγησας εὐχαῖς σου εἰς Χριστόν, ᾧ κατὰ χάριν τεθέωσαι· ὅθεν σε γεραίρομεν. (Δίς).

Ὅσιον Εὐμένιον, σημειοφόρων πατέρων, νέον ἀκροθίνιον, εὐλαβῶς ὑμνήσωμεν, θείοις ἄσμασι, τὸ κλεινὸν σέβασμα, γῆς τῆς ἑλληνίδος, οὐρανῶν δὲ τὸν οἰκῆτορα, καὶ ἀντιλήπτορα, τῶν Χριστιανῶν τὸν ταχύτατον, ἐνθέσμου δε σαλότητος, μέτοχον Ἁγίῳ ἐν Πνεύματι, καὶ ἐπεικειάς, μεστὸν πνευματικὸν χειραγωγόν, ἀρρώστημάτων τοῦ σώματος, καὶ ψυχῆς ἀκέστορα.

Ὅφισ ὁ παμπόνηρος, καὶ μιαρώτατος πάλαι, ἔτρωσε καρδίαν σου, καὶ δεινῶς σε ἔπαισε, πάτερ ὅσιε, θείῳ δὲ νεύματι, ῥῶσιν τὴν κατ' ἄμφω, πανασίδιμε ἀπέλαβες· διὸ πρὸς σκάμματα, ζήλω διαπύρῳ ἐχώρησας, καὶ νίκην κατ' ἀλάστορος, χάριτι Κυρίου κατήγαγες, καὶ τῶν εὐσεβοῦντων, μεγάλως παρεκάλεσας πληθύν, ἐν διδαχαῖς τε καὶ θαύμασι, πάνσοφε Εὐμένιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ῥήμασι θεοπνεύστοις ἐδίδαξας, τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ θαύμασι τὸ ἐξάϊσιον ἔδειξας, τοῦ ἰσαγγέλου σου βίου, πτωχοὺς ἐπλούτισας, ἀσθενοῦντας ἐθεράπευσας, καὶ πεπληγμένους τὴν καρδίαν· ὅθεν τῶν τιμώντων σε, τὰς δεήσεις πρόσδεξαι, καὶ ἴλεων ἡμῖν, θεοφόρε Εὐμένιε, τὸν Θεὸν ἀπέργασαι, ἵνα εὐσεβέστατα ἐν γῆ βιοτεύσωμεν, καὶ τὴν οὐρανῶν Βασιλείαν ἀπολάβωμεν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Δοξολογία μεγάλη καὶ ἀπόλυσις.

Ῥοφίς ὁ παμπόνηρος, καὶ μιαρώτατος πάλαι, ἔτρωσε καρδίαν σου, καὶ δεινῶς σε ἔπαισε, πάτερ ὅσιε, θείῳ δὲ νεύματι, ῥῶσιν τὴν κατ' ἄμφω, παναοίδιμε ἀπέλαβες· διὸ πρὸς σκάμματα, ζήλῳ διαπύρῳ ἐχώρησας, καὶ νίκην κατ' ἀλάστορος, χάριτι Κυρίου κατήγαγες, καὶ τῶν εὐσεβούντων, μεγάλως παρεκάλεσας πληθύν, ἐν διδαχαῖς τε καὶ θαύμασι, πάνσοφε Εὐμένιε.

Δόξα. Ἦχος πλ. δ'.

Ῥήμασι θεοπνεύστοις ἐδίδαξας, τὸν λαὸν τοῦ Κυρίου, καὶ θαύμασι τὸ ἐξάϊσιον ἔδειξας, τοῦ ἰσαγγέλου σου βίου, πτωχοὺς ἐπλούτισας, ἀσθενοῦντας ἐθεράπευσας, καὶ πεπληγμένους τὴν καρδίαν· ὅθεν τῶν τιμώντων σε, τὰς δεήσεις πρόσδεξαι, καὶ ἴλεων ἡμῖν, θεοφόρε Εὐμένιε, τὸν Θεὸν ἀπέργασαι, ἵνα εὐσεβέστατα ἐν γῆ βιοτεύσωμεν, καὶ τὴν οὐρανῶν Βασιλείαν ἀπολάβωμεν.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

ΕΝ ΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τὰ τυπικὰ καὶ εἰς τοὺς μακαρισμοὺς τροπάρια δ' ἐκ τῆς γ' ᾠδῆς τοῦ κανόνος τῆς ἑορτῆς καὶ δ' ἐκ τῆς ζ' ᾠδῆς τοῦ κανόνος τοῦ ἁγίου.

Μετὰ τὴν εἴσοδον, τὸ ἀπολυτίκιον τῆς ἑορτῆς, τὰ δύο τοῦ ἁγίου καὶ τὸ τοῦ ναοῦ. Κοντάκιον, τῆς προλαβούσης ἑορτῆς

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς. Ψαλμὸς ρμθ' (149).

Καυχῆσονται ὅσοι ἐν δόξῃ, καὶ ἀγαλλιᾶσονται ἐπὶ τῶν κοιτῶν αὐτῶν.

Στίχ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν, ἢ αἴνεσις αὐτοῦ ἐν ἐκκλησίᾳ ὁσίων.

Ἀπόστολος

Πρὸς Κορινθίους Α' Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἄδελφοί, ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστὶ, τοῖς δὲ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστίν. Γέγραπται γάρ· «Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω». Ποῦ σοφός; Ποῦ γραμματεὺς; Ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου; Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος, σῶσαι τοὺς πιστεύοντας. Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖον αἰτοῦσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσιν, ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον· Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν, αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς, Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησιν, Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν· Ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστίν, καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ. Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς· ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη, καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς ἵνα

καταισχύνη τὰ ἰσχυρά· καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ, ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις, ἵνα καθὼς γέγραπται «Ὁ καυχώμενος ἐν Κυρίῳ καυχάσθω». Καγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ. Οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τί ἐν ὑμῖν, εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον. Καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ, πολλῶ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς· καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου, οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει Πνεύματος καὶ δυνάμεως, ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ.

Ἀλληλούϊα. Ἦχος πλ. β'. Ψαλμὸς ρια' (111).

Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον, ἐν ταῖς ἐντολαῖς αὐτοῦ θελήσει σφόδρα.

Στίχ. Ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος, τὸ κέρας αὐτοῦ ὑψωθήσεται ἐν δόξῃ.

ΙC

ΧC

Ο ΕΛΕ

ΗΜΩΝ

ΕΓΩ ΕΙΜΙ ΜΗ ΠΕΡΙ-
ΤΟ ΦΩC ΠΑΤΗCΗ
ΤΟΥ ΚΟC ΕΝ ΗCΚΤΗ
ΜΟΝΟΛΟΝ ΑΛΕΞΕΙ
ΛΟΘΩΝ ΤΟ ΦΩC
ΕΜΟΙ ΟΥ ΗCΖΩΗC

Εὐαγγέλιον·

Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (ια΄ 27-30).

(Ζήτει τῇ Ε΄ Δεκεμβρίου, εἰς τὴν Λειτουργίαν).

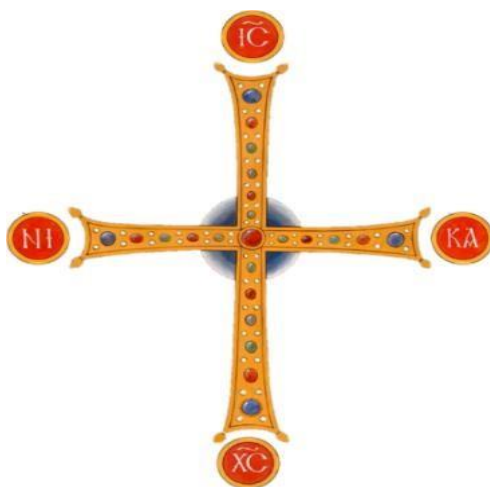
Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν εἰ μὴ ὁ πατήρ, οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει εἰ μὴ ὁ υἱὸς καὶ ὃ ἔαν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ, καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν· ὁ γὰρ ζυγὸς μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστιν.

Κοινωνικόν· *Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον.*

Μεγαλυνάρια.

Χαίροις, ὁ ποιμὴν ὁ θαυματουργός· χαίροις, τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἰσάγγελος λειτουργός· χαίροις, ὁ εὐχαῖς σου, τὴν τίγριν ἡμερώσας, πιστοὺς δὲ θεραπεύσας, πλείστους, Εὐμένιε.

Ἔρωτος ἀνάπλεως θεϊκοῦ, ἐκ παιδὸς ὠράθης, εὐμενείας τύπε Θεοῦ, καὶ διακονήσας, Χριστῷ ἀφιλαργύρως, Εὐμένιε ποιμένων, ὄφθης ἀκρόρεια.

**ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ**

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ ΕΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ

Ὁ ἱερεύς· *Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν...*

Ὁ ἀναγνώστης· *Ἀμήν. Καὶ ἀναγινώσκει τὸν παρόντα ψαλμὸν.*

Ψαλμὸς ρμβ' (142).

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου. Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου· ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου. Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος, καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου. Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἀκουστὸν ποιήσον μοι τὸ πρωὶ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοὶ ἤλπισα. Γνώρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου. Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ· ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου. Καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντάς τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δούλός σου εἰμι.

Καὶ εὐθὺς οἱ χοροὶ τὰ κάτωθι·

Ἦχος δ΄.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος, ἐν ὀνόματι Κυρίου.
(Τετράκις).

Στίχ. α΄· Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνα τὸ ἔλεος αὐτοῦ

Στίχ. β΄· Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτοῦς.

Στίχ. γ΄· Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Ἦχος ὁ αὐτός. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ ταπεινώσει ἐκφυγὼν τὰς ἐνέδρας, τοῦ ἀντιδίκου καὶ Χριστῷ τῷ Κυρίῳ, εὐαρεστήσας δέδειξαι πιστῶν ἐδρασμός, ἰατρευῶν ἀρρώσθημα, τῆς σαρκὸς καὶ νοσήματα, τῶν ψυχῶν δεινότατα, συμπαθῶς θεραπεύων, τῆς εὐμενείας ἔσοπτρον Θεοῦ, σημειοφόρε, Εὐμένιε ὄσιε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

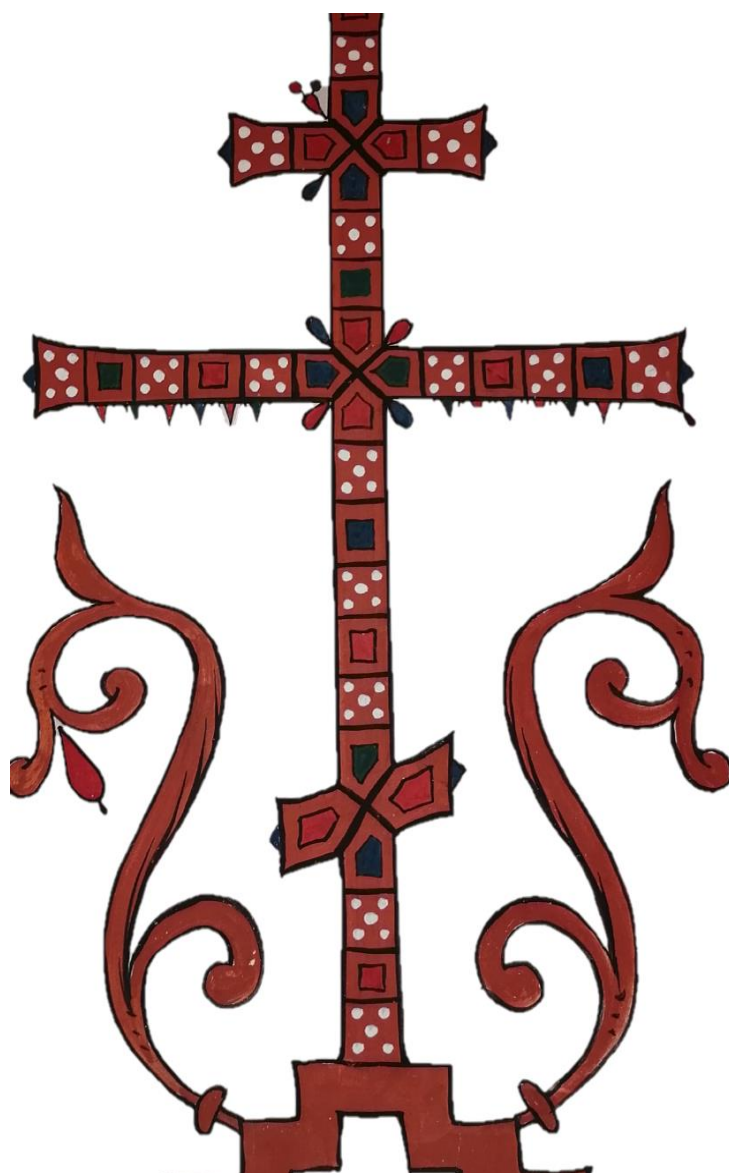
Ὅτι σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι. Εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; Οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα, ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σῶξεις αἰεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Καὶ ὁ ἀναγνώστης τὸν παρόντα ψαλμόν.

Ψαλμὸς ν΄ (50).

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. Ἐπὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω, καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἔστι διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι· πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην· ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου, καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ’ ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου, καὶ πνεύματι ἠγεμονικῶ στήριζόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου, καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. Ῥῦσαί με ἐξ αἱμάτων, ὁ Θεός, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου· ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε, τὰ χεῖλη

μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα ἅν' ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον· καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. Ἀγάθυνον, Κύριε, ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών, καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη Ἱερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

Εἶτα ὁ κανὼν τοῦ ἁγίου, οὗ ἡ ἀκροστιχίς·
Εὐμενείας ἐπώνυμον Χριστοῦ ὕμνῳ. Ἰωάν(νου).

ᾠδὴ α΄. ᾠχος πλ. δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Εὐμένιον ὄσιον τὸν κρυπτόν, Χριστοῦ εὐμενείας, τὸν ἐπώνυμον ἀνυμνῶ, εἰκόνα σαλότητος ἁγίας, καὶ χαρισμάτων τοῦ Πνεύματος ἔμπλεων.

Ὑπέμεινας μένος τοῦ δυσμενοῦς, Εὐμένιε πάτερ, ὄν ἀγῶνος δι' εὐσεβοῦς, καὶ θείας καθεῖλες βοηθείας· διὸ ἐν ἄνω Σιών ἐστεφάνωσαι.

Μονὴ τῆς Τριάδος τῆς παντουργοῦ, ἐν βίῳ γενέσθαι, ἠξιώθης πανευκλεές, ἦν νῦν ἐν μοναῖς ἐπουρανίους, ὑπὲρ ἡμῶν ἐκδυσώπει Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Ἐνέργειαν παῦσον πειρασμικήν, Παρθένε σπλοῦσαν, ὠραιότητα τῆς ψυχῆς, καὶ σῶμα ῥυπαίνουσαν πτωχόν μου, τὸ ἠδοναῖς ταῖς ἀλόγοις τρεπόμενον.

ᾠδὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Νικηφόρῳ ὀσίῳ, προσκολληθεῖς ὅσιε, δι' ὑπακοῆς ἐγκαρδίου, χαρίτων ἔμπλεως, τῶν ἰαμάτων κρουνός, καὶ νοεραῶς ἐργασίας, θεῖον ἐργαστήριον, ὄφθης Εὐμένιε.

Εὐμενῶς τὰς δεήσεις, σῶν ἰκετῶν πρόσδεξαι, τῶν ὑπὸ παθῶν τρυχομένων, ψυχῆς καὶ σώματος, καὶ ἐπ' ἐλπίδι τὴν σὴν, σεπτὴν τιμῶντας εἰκόνα, καὶ ἀντιβολοῦντάς σε, θεῖε Εὐμένιε.

Ἰερώτατον πέλεις, νήσου Κρητῶν καύχημα, καὶ τῶν εὐσεβῶν Ἀθηναίων, κλεινὸν θησαύρισμα, θαλαπτευόντων λιμὴν, καὶ ἰατὴρ τῶν νοσοῦντων, ἀγαθὴ Εὐμένιε, πάτερ φιλεύσπλαγγε.

Θεοτοκίον.

Ἀσθενοῦντας τὸ σῶμα, καὶ τὴν ψυχὴν ἴασαι, τοὺς πανσθενεστάτη πρεσβεία, τῇ σῇ προσφεύγοντας, καὶ τὴν εἰκόνα τὴν σὴν, πανευλαβῶς προσκυνοῦντας, ἰαμάτωννάματα, βρύουσαν Δέσποινα.

Εὐμένιε, τῆς εὐμενείας ἐπώνυμε τοῦ Κυρίου, ἀναδέδειξαι τῇ αὐτοῦ δυνάμει καὶ χάριτι, προστάτης Κρητῶν τε καὶ Ἀθηναίων.

Ἐπίβλεπον, ἐν εὐμενεῖα πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Εὐθὺς ὁ ἱερεὺς τὴν αἴτησιν καὶ εἶτα οἱ χοροὶ τὰ παρόντα·

Κάθισμα. Ἦχος β΄. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἰσχὺν δυσμενοῦς, ἐμφρόνῳ σου σαλότητι, πατάξας ἐχθροῦ, κλεινοῦ ἐδείχθης ἄστεως, παρακλήτωρ ἔνθεος, καὶ πατὴρ πατέρων Εὐμένιε, στερεῶν ἐν πίστει ὀρθῆ, πληθὺν Ὁρθοδόξων, καὶ σεμνῆ βιοτῆ.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Σεβασμίαν εἰκόνα σου, σέβομεν Εὐμένιε τὴν προχέουσαν, ἀσθενοῦσι τὰ ἰάματα, καὶ πεφορτισμένοις τὴν ἀνάπαυσιν.

Εὐμενέστατον Κύριον, δυσωπῶν μὴ παύσῃ ὑπὲρ τεκνίων σου, τῶν ἐν βίου περιστάσεσιν, ὅσιε Εὐμένιε βοῶντων σοι.

Παταχθεὶς ὑπὸ πνεύματος, πάτερ ἀντιθέου καὶ ματαιόφρονος, ἐνεδύσω τὴν ταπείνωσιν· ὅθεν καὶ δεδόξασαι Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

ᾠς Θεὸν σωματώσασαν, τὸν τὰς ἀσθενείας λαβόντα πάντα, Θεοτόκε καὶ βαστάσαντα, νόσους τῶν ἀνθρώπων ἀνυμνοῦμέν σε.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Νέον Ἀθηνῶν, ἀναδέδειξαι καλλώπισμα, μαθητεύσας Νικηφόρου τοῦ σεπτοῦ, παρὰ τοὺς πόδας, ὀσιώτατε Εὐμένιε.

ᾠψος τὸ τῆς σῆς, ταπεινώσεως Εὐμένιε, καταπεμφθείσης σοι ὑπόθεν ἀπλῶς, μετ' εὐλαβείας, οἱ Ὁρθόδοξοι θαυμάζομεν.

Μέμνησο ἡμῶν, τῶν τιμώντων τὴν εἰκόνα σου, καὶ ἀπάλλαξον παθῶν φθοροποιῶν, καὶ ἐπηρείας, τοῦ ἀλάστορος Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

ᾠπλον κατ' ἐχθρῶν, ἀοράτων τὴν πρεσβείαν σου, πρὸς Τριάδα κεκτημένοι Μαριάμ, οὐ δειλιῶμεν, Θεοτόκε παντευλόγητε.

Ῥδὴ Ϛ´. Τὴν δέησιν.

Νηστείας τε καὶ πολλαῖς ἀσκήσεσιν, οὐρανόφρων ἐν τῇ γῆ ἀνεδείχθης, καὶ τὸν ἐχθρὸν εὐχερῶς ἐξεγέλας, τὸν δυσμενῆ θεοφόρε Εὐμένιε, σαλότητος ἦθει σεπτῶ, τῶ ξενίζοντι κόσμον τὸν ἄκοσμον.

Χαρίσμασιν ἐκ παιδὸς κεκόσμησαι, δαυιλέστατα Εὐμένιε πάτερ· καὶ γὰρ πολλῇ ταπεινώσει διάγων, τοῦ Παρακλήτου τὴν χάριν ἐφείλκυσας, καὶ ὄφθης πλήθους εὐσεβῶν, ἀντιλήπτωρ θερμὸς καὶ διδάσκαλος.

Ῥαπίσματι ἀγαθῆ Εὐμένιε, δυσμενεῖ σε ὁ ἀρχέκακος ὄφης, τρώσας δεινῶς οὐκ ἐξίσχυσεν ὅλως, τοῦ ἀπολέσαι σε ἄνερ θειότατε· καὶ γὰρ Χριστὸς σε θαυμαστῶς, ἐνεργῶν τὸ καθόλου ἰάσατο.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε τὸν Θεὸν ὃν ἔτεκες, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε πίστει, οὓς ἐκ πασῶν ὀρατῶν διατήρει, καὶ ἀοράτων παγίδων τοῦ δράκοντος, θερμαῖς σου Δέσποινα εὐχαῖς, Ὁρθοδόξων ἐλπίς ἀκαταίσχυντε.

Εὐμένιε, τῆς εὐμενείας ἐπώνυμε τοῦ Κυρίου, ἀναδέδειξαι τῇ αὐτοῦ δυνάμει καὶ χάριτι, προστάτης Κρητῶν τε καὶ Ἀθηναίων.

Ἄχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Εὐθὺς ὁ ἱερεὺς τὴν αἴτησιν καὶ εἶτα οἱ χοροὶ τὰ παρόντα·

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Προστασία τῶν Χριστιανῶν.

Εὐμενείας τὸν τῆς τοῦ Κυρίου ἐπώνυμον, συμπαθείας καὶ ἀοργησίας ἀνάπλεων, θαυμασίων τὸν ὑπουργὸν καὶ χάριτος κρουνόν, κρυπτὸν ὄσιον τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἐγκαλλώπισμα Κρητῶν, ἀρετῶν ἐργαστήριον, πλάνης τὸν καθαιρέτην, πιστῶν δὲ τὸν ποδηγέτην, σημειοφόρον καὶ σαλόν, ἐπαινέσωμεν Εὐμένιον.

Προκείμενον. Ἦχος δ´.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ. (Τρίς).

Στίχ. α´: Τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν;

Στίχ. β´: Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Εὐθὺς ὁ ἱερεὺς· Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταζιωθῆναι..., καὶ τὸ

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

(Κεφ. 6, 17-23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηε ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἰᾶτο πάντας. Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ· μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν ὅτι χορτασθήσεσθε· μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν ὅτι γελάσετε· μακάριοί ἐστε, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρόν, ἕνεκα τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Χαίrete, ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Καὶ ψάλλουσιν οἱ χοροὶ τὰ κάτωθι·

Δόξα. ᾠχος β'.

Ταῖς τοῦ σοῦ ὀσίου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειπον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις ἐλεῆμον, ἐξάλειπον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ· Ἐλέησόν με ὁ Θεός, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου, ἐξάλειπον τὸ ἀνόμημά μου.

ᾠχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μένος τοῦ ἀλάστορος, καθυπομείνας θεόφρον, ἄμετρον εὐμένειαν, τὴν τοῦ Παντοκράτορος ἀνεκήρυξας, τοῖς πιστοῖς ἅπασι, λόγοις καὶ σημείοις, παρακλητορ συμπαθέστατε, ποιμὴν πανάρετε, θείων ἀσκητῶν ἰσοστάσιε, ἀρχαίων καὶ ὁμότροπε, κλέος Ὁρθοδόξων Εὐμένιε· ὄθεν ἰκεσίας, πιστῶν μὴ ὑπερίδης τὰς θερμάς, τῶν προσκυνούντων τὴν μνήμην σου, καὶ μακαριζόντων σε.

Ὁ ἱερεὺς τὸ Σῶσον, ὁ Θεός, τὸν λαόν σου...

Οἱ χοροὶ τὸ Κύριε, ἐλέησον (ἐκ ιβ').

Ὁ ἱερεὺς τὸ Ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς καὶ φιλανθρωπία...

Οἱ χοροὶ τὸ Ἀμὴν καὶ τὰς λοιπὰς ᾠδὰς τοῦ κανόνος.

Ὁ ἌΓΙ
ΟΥ

ἌΝΘΙ Ὁ ἌΓΙ
ΜΟΥ ?

ΝΙΚΗ Ὁ Γέ
ΦΟ Ρω
ΡΩ Ν

ΕΥΜΕ
ΝΙ
?

Ὁ ΕΝ

ΧΙΩ Ὁ ΛΕ

ΠΡΟΣ
ΣΑΡΙ

ΔΑΚΗ
Σ

ᾠδὴ ζ´. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, ἐν σκηνώμασι θείοις, τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, Εὐμένιε δυσώπει, ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, ἐν καρδίας ἀπλότητι, καὶ μεσιτείαν τὴν σὴν, θερμῶς ἐξαιτουμένους.

Τίς πάτερ τῶν ἀνθρώπων, προσπελάσας ποτέ σοι, τῷ ταπεινῷ καὶ σοφῷ, καὶ πλήρει χαρισμάτων, σοῦ τοῦ θεοφωτίστου, ἀρετὴν οὐκ ἐθαύμασε, τῆς εὐμενείας Θεοῦ, φερώνυμε θεόφρον;

Ὁσμὴν ἀθανασίας, Εὐμενίου ὁ τάφος, τοῖς προσκυνούσι πιστῶς, ἐκπέμπει καὶ ἰᾶται, σωμάτων ἀλγηδόνας, καὶ ψυχῶν ἀρρώσθημα, καὶ καταπαύει ἐχθροῦ, ἐνέργειαν δολίου.

Θεοτοκίον.

Υπὸ τὴν κραταιάν σου, καταφεύγομεν σκέπη, οἱ πειρασμοῖς ἐν πολλοῖς, τρυχόμενοι καὶ πίστει, φωνοῦντές σου τὴν κλῆσιν, Μαριὰμ ἀειπάρθενε, ἀπεκδεχόμενοι νῦν, ψυχῶν τὴν σωτηρίαν.

ᾠδὴ η´. Τὸν βασιλέα.

Υπὲρ ὑγείας, τῶν ἀσθενῶν ἐκδυσώπει, παρρησία Εὐμένιε θεία, καὶ ὀλοκληρίας, Τριάδα τὴν ἁγίαν.

Μένος νικήσας, τοῦ δυσμενοῦς ἀντιδίκου, τῶν πιστῶν ἐδρασμὸς ἀνεδείχθης, πίστιν εἰς Κυρίου, Εὐμένιε θεόφρον.

Νενοσηκότα, ψυχὴν καὶ σῶμα βαρέως, σύ με ἴασαι θείαις λιταῖς σου, πάτερ θεοφόρε, Εὐμένιε καὶ σῶσον.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὑπερτέραν, τῶν ἀσωμάτων ἀγγέλων, εὐλαβῶς οἱ πιστοὶ σε τιμῶμεν, Λόγον τὸν πρὸ πάντων, γεννήσασα Παρθένε.

ᾠδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Γλέωσαι θερμαῖς σου, ὅσιν πρεσβείαις, καὶ θεοδέκτοις εὐχαῖς σου, Χριστὸν τὸν Θεόν, τοῦ οἰκτιρῆσαι καὶ σῶσαι, ἡμᾶς Εὐμένιε.

Ὡραίους παρὰ πόδας, πάτερ μαθητεύσας, τοῦ Νικηφόρου ἐδείχθης, κλεινῶν Ἀθηνῶν, θεοπρεπέστατον κλέος, σοφὲ Εὐμένιε.

Αθῆναι ἐγκαυχῶνται, σοῦ τῇ πολιτεία, Κρητῶν δὲ νῆσος τιμᾶται, γενέθλη ἢ σὴ· καὶ γὰρ οἰκεῖος ἐδείχθης, Χριστοῦ Εὐμένιε.

Θεοτοκίον.

Νοῦν πάντα ὑπερέχει, σύλληψις ἢ ξένη, Θεοῦ τοῦ Λόγου ἀχράντω, ἐν μήτρᾳ τῆ σῆ, εἰς σωτηρίαν ἀνθρώπων, ἀγνή Θεόνυμφε.

Καὶ τοῦ ἱερέως θυμῶντος τὸν ναόν, οἱ χοροὶ ψάλλουσι τό·

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβίμ, καὶ ἐνδοξοτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφίμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ ἐξῆς μεγαλυνάρια τοῦ ἁγίου·

Χαίροις τὸ ἐγκαύχημα τῶν Κρητῶν, καὶ τῶν Ἀθηναίων, ἐγκαλλώπισμα τὸ κρυπτόν· χαίροις ὁ πλουτήσας, χαρίσματα ποικίλα, πιστοῖς δὲ ὑπουργήσας, τούτοις Εὐμένιε.

Χαίροις ὁ ποιμὴν ὁ θαυματουργός· χαίροις τοῦ Ὑψίστου, ὁ ἰσάγγελος λειτουργός· χαίροις ὁ εὐχαῖς σου, τὴν τίγριν ἡμερώσας, βροτοὺς δὲ θεραπεύσας, πλείστους Εὐμένιε.

Θραῦσον τὰς παγίδας τοῦ δυσμενοῦς, ὄφεως ἀρχαίου, θερμοτάταις σου προσευχαῖς, καὶ ἱκετηρίαις, Χριστὸν πρὸς τὸν Σωτῆρα, τὸν πλήρη εὐμενείας, μάκαρ Εὐμένιε.

Ἐρωτος ἀνάπλεως θεϊκοῦ, ἐκ παιδὸς ὠράθης, εὐμενείας τύπε Θεοῦ, καὶ διακονήσας, Χριστῷ ἀφιλαργύρως, Εὐμένιε ποιμένων, ὦφθης ἀκρόρεια.

Ἦθους ἀσυνήθους τε καὶ σαλοῦ, γέλῳτι πολλάκις, κατεγέλας τοῦ πονηροῦ, καὶ τῷ ἐν ἁγίοις, ἐλάτρευες Κυρίῳ, πατέρων Ὁρθοδόξων, κλέος Εὐμένιε.

Ἰλεων ἀπέργασαι τὸν Θεόν, ἐμοὶ τῷ ἀθλίῳ, ὃν ποθήσας ἀπὸ παιδός, χάριτος ἐπλήσθης, Εὐμένιε ποικίλης, δι' ἧσπερ καταυγάζεις, κόσμου τὰ πέρατα.

Τρόπους ἐκμιμούμενος τῶν σαλῶν, ἄσυλον ἐφρούρεις, τὸν ἀτίμητον θησαυρόν, τὸν ἐν τῇ σεπτῇ σου, καρδία κεκρυμμένον, Εὐμένιε πατέρων, μέγα θησαύρισμα.

Ἔ σου μακαρίας τῆς βιοτῆς, ὃ τῆς εὐμενείας, καὶ ἀπλότητος θαυμαστῆς· ὃ σου τῆς καρδίας, ἀγάπη καιομένης, Εὐμένιε πρὸς πάντας, σοὶ τοὺς προστρέχοντας.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, ἀποστόλων ἢ δωδεκάς, οἱ ἅγιοι πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Μετὰ ταῦτα, ὁ ἀναγνώστης·

Ἀμήν. Ἅγιος ὁ Θεός, ἅγιος ἰσχυρός, ἅγιος ἀθάνατος· ἐλέησον ἡμᾶς. (Ἐκ γ’).

Δόξα, Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν· Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα, Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς· τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῶν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῶν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

*Ὁ ἱερεὺς τὸ Ὅτι σοῦ ἐστίν...
Οἱ χοροὶ τὸ Ἀμήν, καὶ τὸ ἐξῆς·*

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος γ’. Θείας πίστεως.

Θεία χάριτι, καὶ εὐμενείᾳ, φῶς εἰσηλθέ σου, ἐν τῇ καρδίᾳ, καταυγάζον σε θεόφρον Εὐμένιε, καὶ καταθέλγον σε· ὅθεν ἐχώρησας, πρὸς βιοτὴν μοναζόντων ἰσαγγελον· ἀλλὰ πρέσβευε Κυρίῳ ὑπὲρ τῶν πίστευσε σε, καὶ πόθῳ ἀνυμνούντων παναοίδιμε.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Εἶτα ὁ ἱερεὺς τὴν ἐκτενῆ καὶ τὴν ἀπόλυσιν.

Πρὸ δὲ τοῦ Δι’ εὐχῶν, οἱ χοροὶ τὰ παρόντα τροπάρια.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Μένος βροτοκτόνου τὸ δεινόν, τοῦ δυσμενεστάτου καθεΐλες, τῇ ταπεινώσει τῇ σῆ, ὅσιε Εὐμένιε θεοχαρίτωτε, Ἐκκλησίας θησαύρισμα, πιστῶν ἀντιλήπτορ, κρήνη τῶν ἰάσεων, κλεινοῦ δὲ ἄστεως, κλέος καὶ καλλώπισμα Κρήτης, τῆς ἀγιοτόκου καὶ κόσμου, κόσμε καὶ εὐχέτα διαπρύσιε.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπη σου.

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ**

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΤΗΡΙΟΙ ΟΙΚΟΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΟΝ
ΠΑΤΕΡΑ ΗΜΩΝ
ΕΥΜΕΝΙΟΝ ΤΟΝ ΝΕΟΝ**

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῆς εὐμενείας τοῦ Κυρίου τὸν ὁμώνυμον, σημειοφόρων δὲ Πατέρων τὸν ὁμότιμον, ἀνυμνοῦμέν σε καρδίας ἐν κατανύξει· ἰκετεύεις γὰρ Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, ὑπὲρ πάντων τῶν τιμώντων σε ἐκ πίστεως, καὶ βοώντων σοι· Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

νθρωπος οὐρανόφρων, ἐπὶ γῆς ἀνεφάνης, Εὐμένιε Θεοῦ τῆ
συνάρσει (τρὶς) οὐρανοῦ δὲ τανῦν ἐν μοναῖς, συγχορεύων
ἀγγέλων σὺν τάγμασι, Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, δοξάζεις
παρ' ἡμῶν ἀκούων·

Χαῖρε, ὁ νέος ἐν τοῖς Ὅσίοις· χαῖρε, ὁ μέγας ἐν θαυμασίοις.

Χαῖρε, τῶν ἀγγέλων Θεοῦ ὁ ἐφάμιλλος· χαῖρε, τῶν βροτῶν βοηθὸς ὁ
οὐράνιος.

Χαῖρε, πίστεως τὸ πρότυπον καὶ ἀγάπης πρὸς Θεόν· χαῖρε, μαστιξ ἡ
μαστιζουσα τὸν παγκάκιστον ἐχθρόν.

Χαῖρε, ὁ ἀντιλήπτωρ Μητροπόλεως Μόρφου· χαῖρε, ὁ ὑψηλῶτερος
βιοτῆς θεομόρφου.

Χαῖρε, πατὴρ ὁ θάλπων τὰ τέκνα σου· χαῖρε, ἀστὴρ ὁ φαίνων ἐν χάριτι.

Χαῖρε, δι' οὗ Ἐκκλησία ὑψοῦται· χαῖρε, δι' οὗ ὁ Βελίαρ τροποῦται.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Βάρος τῶν ἐπιγείων, μεριμνῶν καὶ ἐνύλων, φρονήσει
ἀπετίναξας θεία, μοναζόντων δὲ πρὸς βιοτήν, τὴν τελείαν
ἐχώρησας ὅσιε, καὶ τρίβον τὴν οὐράνιον, βαδίζων ἰλαρῶς
ἐφώνεις

Ἀλληλούϊα.

Γῆθεν πρὸς οὐρανίους, ἀνεχώρεις θαλάμους, Εὐμένιε τρωθεὶς ὑπὸ νόσου, καὶ Χριστὸς ὁ τῶν ὅλων Θεός, ὄν σοφῶς ὑπομένων ὑπέμεινας, τερπνῶς σε ὑπεδέχετο, καὶ πάντες οἱ πιστοὶ ἐφώνουν·

Χαῖρε, τὴν νόσον ὁ ὑπομείνας· **χαῖρε**, τὸν ὄφιν ὁ ἀποκτείνας.

Χαῖρε, Ἀθηναίων τὸ νέον καλλώπισμα· **χαῖρε**, Ὁρθοδόξων τὸ τεῖχος καὶ ἔρεισμα.

Χαῖρε, σύναθλε καὶ σύσκηνε Νικηφόρου τοῦ λεπροῦ· **χαῖρε**, χρύσειον θησαύρισμα Ἀργυροῦς τῆς μετ' αὐτοῦ.

Χαῖρε, ὅτι τὴν πίστιν ἀδυνάτων κρατύνεις· **χαῖρε**, ὅτι καρδίας θλιβομένων φαιδρύνεις.

Χαῖρε, εἰκὼν ἀγίας σαλότητος· **χαῖρε**, κανὼν ψυχῆς ὁσιότητος.

Χαῖρε, τεκνίων σου ὁ ἀλείπτῃς· **χαῖρε**, Κυρίου ὁ στεφανίτης.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Αόσεις τὰς θεοπέμπτους, σὺ λαβὼν ἐν καρδίᾳ, καλῶς ἐπολιτεύσω παμμακάρο, καὶ διάκονος ὤφθης Θεοῦ, εὐσεβῶν δὲ πατῆρ εὐμενέστατος, ψυχὰς τῶν προ-σιόντων σοι, μαλάσσω καὶ ἀπαύστως ψάλλων·

Ἀλληλούϊα.

Ἐχων ἐν τῇ καρδίᾳ, τὸν Θεοῦ θεῖον πόθον, αὐτῷ ἀφιερῶθης θεόφρον, καὶ χαρίτων παντοίων πλησθεὶς, τοῖς πιστοῖς δι' αὐτῶν διηκόνησας· διόπερ δικαιοτάτα, ἀκούεις παρ' ἡμῶν τοιαῦτα·

Χαῖρε, τὸ κλέος τῆς Ἐκκλησίας· χαῖρε, ὁ φύλαξ Ὁρθοδοξίας.

Χαῖρε, πιστευόντων ὁ θεῖος διάκονος· χαῖρε, μοναζόντων ὁ νέος διάκοσμος.

Χαῖρε, κῦδος καὶ ὠράισμα Ἀθηναίων καὶ Κρητῶν· χαῖρε, θεῖον περιτείχισμα τῶν ἐν Κύπρῳ εὐσεβῶν.

Χαῖρε, διδασκαλίας ὁ ἀγίας διδάσκων· χαῖρε, κακοδοξίας ὁ σαπρὰς ἀπελέγχων.

Χαῖρε, ἡμῶν ὁ πρέσβυς πρὸς Κύριον· χαῖρε, ἐχθρῶν το ἀλεξητήριον.

Χαῖρε, ἡ δόξα ἱερωσύνης· χαῖρε, ὁ ἔμπλεως εὐφροσύνης.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Ζήσας ἐν τῇ σαρκί σου, βιοτὴν ἀσωμάτων, μεγίστων ἠξιώθης χαρίτων· ὅθεν ὤφθης σημεῖα ποιῶν, προγινώσκων σαφῶς τὰ ἐσόμενα, καὶ ῥῶσιν παρεχόμενος, σεπτὲ τοῖς ἐκβοῶσιν ὕμνον·

Ἀλληλούϊα.

Ἦλθες εἰς τὰς Ἀθήνας, διὰ λέπραν σαρκός σου, κακεῖθεν πρὸς οὐράνια ἦρθης· ἔνθα εὐχου Χριστῷ τῷ Θεῷ, ὑπὲρ πάντων τῶν πίστει τιμώντων σε, καὶ χάριτι ψαλλόντων σοι, ἐν ὕμνοις εὐχαρίστοις τάδε·

Χαῖρε, ἡ κρήνη τῶν θαυμασίων· χαῖρε, ὁ βλύζων πληθὺν σημείων.

Χαῖρε, ἰατρὸς τῶν νοσοῦντων ὁ ἄμισθος· χαῖρε, ἀρωγὸς πεπτωκότων ὁ εὐσπλαγχνος.

Χαῖρε, πάτερ εὐμενέστατε τῶν πιστῶν Χριστιανῶν· χαῖρε, φίλε συμπαθέστατε τῶν ψυχῶν ἁμαρτωλῶν.

Χαῖρε, γραφῶν ἁγίων ἐρμηνεῦ θεηγόρε· χαῖρε, ψυχῶν ἀζύγων ὁδηγὲ θεοφόρε.

Χαῖρε, Κρητῶν τὸ νέον ἐγκαύχημα· χαῖρε, πιστῶν τὸ θεῖον ἐντρούφημα.

Χαῖρε, ὁ κῆπος τῆς παρθενίας· χαῖρε, ὁ τύπος τῆς εὐμενείας.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Θέλων εὐαρεστῆσαι, ἐκ παιδὸς τῷ Κυρίῳ, προείλου μοναζόντων τὸν βίον, καὶ ἀθλήσας νομίμως σοφέ, οὐρανῶν Βασιλείας ἠξίωσαι, ἔνθα ὁμοῦ σὺν τάγμασιν, ἀγγέλων ἀσωμάτων ψάλλεις·

Ἀλληλούϊα.

Ἦσχυσέ σοι τὸ πάλαι, ἡ ὄρμη ἀντιδίκου, Εὐμένιε ἀλλ' ἰατρεύθης,
καὶ φυγῶν τὰ ἐκείνου δεσμά, δι' εὐχῶν Νικοδήμου τοῦ γέροντος,
ἀνῆλθες εἰς οὐράνια· διό σοι ἐκβοῶμεν πάντες·

Χαῖρε, τὸ ἄκρον τῆς ἐγκρατείας· χαῖρε, τὸ μέτρον ἀπροσπαθείας.

Χαῖρε, ἀριστεῦ πολιτείας ἀπράγμονος· χαῖρε, προβολεῦ βιοτῆς
θεοδέγμονος.

Χαῖρε, βίβλε θεοτύπωτε καὶ ἡμῖν ψυχωφελές· χαῖρε, δένδρον
θεοφύτευτον ἀρετῶν ἀειθαλές.

Χαῖρε, ἡσυχάζόντων ἀγωγῆς ὁ ἀμύντωρ· χαῖρε, παρθενευόντων τῆς
ζωῆς ὁ κοσμήτωρ.

Χαῖρε, σφραγίς ἡθῶν καθαρότητος· χαῖρε, κρηπίς δογμάτων
ὀρθότητος.

Χαῖρε, ὁ πύκτης τῆς εὐσεβείας· χαῖρε, ὁ λύτης τῆς ἀσεβείας.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Κῆρυξ τῆς μετανοίας, καὶ Θεοῦ εὐμενείας, ἐδείχθης ἐν τῷ βίῳ
σου μάκαρ· ἁμαρτήματα γὰρ μετρητά, ἀλλ' ἀμέτρητον πέλει
τὸ ἔλεος, Θεοῦ τοῦ πανοικτίρμονος, πρὸς ὃν εἰλικρινῶς
ἐβόας·

Ἀλληλούϊα.

Λύχνος ἀκατακρίτου, καὶ εὐχῆς ἀσιγήτου, Εὐμένιε τῷ κόσμῳ ἐφάνης· κατακρίσεως γὰρ τὴν ἀράν, ἐφοβήθης ἐκ ψυχῆς ἱερώτατε· διόπερ ταύτην ἔφυγες, καὶ νῦν παρὰ πιστῶν ἀκούεις·

Χαῖρε, ἡ στήλη τῆς ἀπαθείας· χαῖρε, ἡ βρύσις τῆς συμπαθείας.

Χαῖρε, ὁ φυγὼν τὴν ἀράν κατακρίσεως· χαῖρε, ὁ λαβὼν ἀρετὴν διακρίσεως.

Χαῖρε, κρίνον τὸ ἠδύπνοον καὶ λευκὸν ὡσεὶ χιών· χαῖρε, ῥόδον τὸ ἠδύοσμον τῶν Θεοῦ ἀληθειῶν.

Χαῖρε, τῆς ἀκριβείας τῶν δογμάτων ἡ λύρα· χαῖρε, οἰκονομίας τῆς ἐνθέσμου ἡ θύρα.

Χαῖρε, λειμῶν ὀσίας φαιδρότητος· χαῖρε, δρυμῶν σεμνῆς ἰλαρότητος.

Χαῖρε, ὁ ξένος τῶν ἐπιγείων· χαῖρε, ὁ φίλος τῶν οὐρανίων.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Μένος τοῦ βροτοκτόνου, ἐν νεότητος χρόνοις, ὑπήνεγκας ὑφ' οὐπερ ἐτρόθης, καὶ ταπείνωσιν θεῖαν μαθῶν, ἀφ' ὧν ἔπαθες θεῖε Εὐμένιε, σοφίαν κατεπλούτησας, Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα ψάλλειν·

Ἀλληλούϊα.

Νῆσος ἢ τῶν Κρητῶν σε, γηθοσύνως γεραίρει, καλλίκαρπον αὐτῆς οἶα δένδρον, καὶ αἰτοῦσά σου τὰς προσευχάς, καὶ ἐντεύξεις Θεῷ τῶ οἰκτίρμονι, ἐν χάριτι διάλλεται, καὶ ψάλλει σοι παναρμονίως·

Χαῖρε, τῆς γῆς μου ἢ εὐκοσμία· χαῖρε, λαοῦ μου ἢ προστασία.

Χαῖρε, τῶν Κρητῶν ἀντιλήπτωρ ὁ ἔτοιμος· χαῖρε, ἀρετῶν παμποικίλων ὁ ἔμπειρος.

Χαῖρε, στῦλε οὐρανόμεκες καρτερίας καὶ σιγῆς· χαῖρε, κλίμαξ θεοστήρικτε ἀγρυπνίας καὶ εὐχῆς.

Χαῖρε, Ἐθιάς χωρίου ἐγκαλλώπισμα νέον· χαῖρε, ὁ τῆς Ἑλλάδος ὀσιώτατος γέρον.

Χαῖρε, Χριστοῦ δοχεῖον χρηστότητος· χαῖρε, κρατῆρ μεστὲ ἀγαθότητος.

Χαῖρε, ὁ μύστης ἐπουρανίων· χαῖρε, ἡ δόξα Ἀστερουσίων.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Σένη σου πολιτεία, Ἀθηνῶν ἐν τῇ πόλει, Χριστῷ μακαριστὲ ὠκειώθης, καὶ δυνάμεις ἐκεῖσε πολλάς, ἐνεργῶν διανοίας κατέπληττες, πιστῶν τῶν θεωρούντων σε, καὶ χάριτι ἀναβοώντων·

Ἀλληλούϊα.

Εὐλω σου ἐν τῷ βίῳ, διηκόνεις Κυρίῳ, καὶ πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἐβοήθεις, ἐξευρεῖν τε τὴν λύσιν δεινῶν, καὶ λαβεῖν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, ὑγείαν θεοβράβευτον· διό σε εὐφημοῦμεν οὕτω·

Χαῖρε, ὁ μέγας ἐν διακόνοις· χαῖρε, ὁ θεῖος ἐν ὑπηρέταις.

Χαῖρε, βοηθείας πιστῶν τὸ ὑπόδειγμα· χαῖρε, ἀληθείας Θεοῦ τὸ ἐκτύπωμα.

Χαῖρε, λίθε θεοχάρακτε ἀρετῆς πνευματικῆς· χαῖρε, λύχνε θεοφώτιστε βιοτῆς ἀγγελικῆς.

Χαῖρε, τῶν λωβηθέντων τῇ σαρκὶ ὁ ἰάτωρ· χαῖρε, τῶν πηρωθέντων τῇ ψυχῇ ὁ ἀκέστωρ.

Χαῖρε, ψυχῶν πεσόντων ἢ ἔγερσις· χαῖρε, δεινῶν δαιμόνων ἢ πτόησις.

Χαῖρε, ἢ ῥῶσις κακοπαθούντων· χαῖρε, ἢ πτῶσις μεγαλαυχούντων.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Πέλαγος τὸ τοῦ βίου, διαπλεύσας ἐν πίστει, πρὸς εὐδίων λιμένα ὠρμίσθης, βασιλείας Θεοῦ τῆς τερπνῆς, ἔνθα χαίρεις χαρὰν ἀνεκκλάλητον, θειότατε Εὐμένιε, προσάγων τῷ Κυρίῳ ὕμνον·

Ἀλληλούϊα.

Ῥεῖθρα τῶν θαυμασίων, ὧν ἐν γῆ ἐξειργάσω, κλεινὲ
θαμβητικῶς θεωροῦντες, ἀναπέμπομεν ὕμνον λαμπρόν, τῷ
Θεῷ καὶ δεσπότη τῆς κτίσεως, τῷ σὲ καταξιώσαντι, γλωσσῶν
παρὰ πιστῶν ἀκούειν·

Χαῖρε, ἡ βάσις τῆς εὐσεβείας· χαῖρε, τὸ ὕψος τῆς εὐπρεπείας.

Χαῖρε, ὁ πιστὸς τοῦ Κυρίου ἀκόλουθος· χαῖρε, ὁ σεπτὸς Ἀποστόλων
διάδοχος.

Χαῖρε, ὅτι ἐμεγάλυνας τὸν πανάγιον Θεόν· χαῖρε, ὅτι ἐξεγέλασας τὸν
παμπόνηρον ἐχθρόν.

Χαῖρε, ἐξομολόγων κοσμιότης ἡ θεία· χαῖρε, ἀγιολόγων ἀφορμὴ ἡ
ἀγία.

Χαῖρε, ἀγνῆς σοφίας ὁ πρῶτανις· χαῖρε, Θεοῦ ἰκέτης ὁ ἔνδακρος.

Χαῖρε, τὴν τίγριν ὁ ἡμερώσας· χαῖρε, τὰ κρείττονα ὁ ζηλώσας.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Σώματος ἀλγηδόνας, καὶ ψυχῆς σηπεδόνας, ἰᾶται ἡ θερμὴ σου
πρεσβεία, πρὸς Χριστὸν τὸν Θεὸν τοῦ παντός, ᾧ ἐν γῆ εὐμενῶς
δηκόνησας, Εὐμένιε μακάριε, τανῦν δὲ ἀναμέλπεις αἶνον·

Ἀλληλούϊα.

Τέτρωμαί σου τῷ πόθῳ, τῷ Κυρίῳ ἐβόας, Εὐμένιε ἐν ὅλη καρδίᾳ, οὗ τῆ χάριτι μέγας ὀφθείς, ἀντιλήπτωρ πιστῶν καὶ διδάσκαλος, ἐλάχιστον ὡς δῶρημα, προσδέχου παρ' ἡμῶν τοιάδε·

Χαῖρε, ὁ πόθῳ τρωθεὶς Κυρίου· χαῖρε, ὁ φίλος λαοῦ Κυρίου.

Χαῖρε, εὐσεβείας ὁ πύργος ὁ ἄσειστος· χαῖρε, δυσσεβείας διώκτης ὁ ἄτεγκτος.

Χαῖρε, σάλπιγξ ἢ σαλπίζουσα τὰ ἐντάλματα Θεοῦ· χαῖρε, λαῖλαψ ἢ λικμίζουσα τὰς ἐπάρσεις τοῦ ἐχθροῦ.

Χαῖρε, ὅτι ἀστράπτεις ταῖς βολαῖς τῶν θαυμάτων· χαῖρε, ὅτι αὐλίζῃ σὺν χοροῖς ἀσωμάτων.

Χαῖρε, γραφῶν σεπτῶν τὸ τεκμήριον· χαῖρε, ζωῆς ἡμῶν τὸ κριτήριον.

Χαῖρε, ποιμὴν τῶν ἐνασκουμένων· χαῖρε, λιμὴν τῶν ποντιζομένων.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Υψος τῆς ἀρετῆς σου, πνευματέμφορε ἄνερ, τίς ἄξιος ἡμῶν ἀνυμνῆσαι, καὶ σημείων πληθὺν θαυμαστῶν, οἷς πιστῶν τοὺς χοροὺς ἐπεστήριξας, διδάσκων ἐν ἀπλότητι, αὐτοὺς πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ κράζειν·

Ἀλληλούϊα.

άρος ἐπιεικείας, καὶ κρουνὸς εὐλογίας, τοῖς πέρασιν ὠράθης τοῦ κόσμου, καὶ πραότητος πάτερ εἰκῶν, τῇ Θεοῦ ἐνεργείᾳ καὶ χάριτι· διὸ ἐν κατανύξει σοι, ψυχῆς ἀναβοῶμεν ταῦτα·

Χαῖρε, ὁ φάρος ἐπιεικείας· χαῖρε, ὁ βράχος χρηστοηθείας.

Χαῖρε, ἀφανείας εἰκῶν καὶ πραότητος· χαῖρε, ὁ βαδίσας ὁδὸν τελειότητος.

Χαῖρε, ὅτι ἐν διδάγμασι παρεκάλεσας πιστούς· χαῖρε, ὅτι θείοις θαύμασιν ἐθεράπευσας πολλούς.

Χαῖρε, ἐνυποστάτων ἀρετῶν φυτοκόμῃ· χαῖρε, εὐπεριστάτων κακιῶν ῥιζοτόμῃ.

Χαῖρε, κλεινοῦ προστάτα τοῦ ἄστεως· χαῖρε, Κρητῶν εὐχέτα πρὸς Κύριον.

Χαῖρε, ἡ ζέσις τῆς προθυμίας· χαῖρε, ἡ σβέσις τῆς ῥαθυμίας.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

αίρων χαρὰν ἀγίαν, τὴν ἐχθροῦ κακουργίαν, συνέτριβες Εὐμένιε πᾶσαν, καὶ σαλότητος ἤθει σεπτῶ, τὰς πλεκτάνας τοῦ δράκοντος ἔλυες, παιδίων ὡς ἀθύρματα, καὶ ὅλη ἐν ψυχῇ ἐβόας·

Ἀλληλούϊα.

Ψ άλλοντές σου τὴν μνήμην, ἐν ᾠδαῖς ἐγκωμίων, Εὐμένιε καὶ ὕμνοις εὐσήμοις, ἀγαλλόμενοι πάνυ φαιδρῶς, μελετῶμεν τὸν ἄμεμπτον βίον σου, καρδίᾳ δὲ εὐγνώμονι, σοὶ πάτερ ἐκβοῶμεν ταῦτα·

Χαῖρε, ὁ ἄμεμπτος ἐν τῷ βίῳ· χαῖρε, ὁ σύσκηνος τῶν Ἁγίων.

Χαῖρε, ὁ ἐκλάμπας ἀστὴρ οἷα πάμφωτος· χαῖρε, ὁ ἀρπάσας ψυχὰς ἐκ τοῦ δράκοντος.

Χαῖρε, θρίαμβε καὶ τρόπαιον Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ· χαῖρε, μέγα ἀποτρόπαιον τοῦ ἀλάστορος ἐχθροῦ.

Χαῖρε, τῶν πρεσβυτέρων ὁ θερμὸς παραστάτης· χαῖρε, τῶν νεωτέρων ὁ σεμνὸς ἐπιστάτης.

Χαῖρε, ἀσκὲ μεστὲ θείου Πνεύματος· χαῖρε, κρουνὲ μεστὲ θείου φθέγματος.

Χαῖρε, τὸ σκότος ὁ καταλάμπων· χαῖρε, τὸν κόσμον ὁ καταυγάζων.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Ω Εὐμένιε πάτερ, ὀχληρῶν ἡμᾶς νόσων, ἀπάλλαξον ἀγίαις εὐχαῖς σου· **(τρὶς)** καὶ ὑγείαν κατ' ἄμφω ἡμῖν, ἀσθενοῦσι δεινῶς θᾶπτον χάρισαι, καὶ πίστει τὴν εἰκόνα σου, τιμῶσι καὶ ἀναβοῶσιν·

Ἀλληλούϊα.

νθρωπος οὐρανόφρων, ἐπὶ γῆς ἀνεφάνης, Εὐμένιε Θεοῦ τῆ
συνάρσει· οὐρανοῦ δὲ τανῦν ἐν μοναῖς, συγχορεύων
ἀγγέλων σὺν τάγμασι, Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, δοξάζεις
παρ' ἡμῶν ἀκούων·

Χαῖρε, ὁ νέος ἐν τοῖς Ὅσίοις· χαῖρε, ὁ μέγας ἐν θαυμασίοις.

Χαῖρε, τῶν ἀγγέλων Θεοῦ ὁ ἐφάμιλλος· χαῖρε, τῶν βροτῶν βοηθὸς ὁ
οὐράνιος.

Χαῖρε, πίστεως τὸ πρότυπον καὶ ἀγάπης πρὸς Θεόν· χαῖρε, μαστιξ ἡ
μαστιζουσα τὸν παγκάκιστον ἐχθρόν.

Χαῖρε, ὁ ἀντιλήπτωρ Μητροπόλεως Μόρφου· χαῖρε, ὁ ὑψηλῶς
βιοτῆς θεομόρφου.

Χαῖρε, πατὴρ ὁ θάλπων τὰ τέκνα σου· χαῖρε, ἀστὴρ ὁ φαίνων ἐν χάριτι.

Χαῖρε, δι' οὗ Ἐκκλησία ὑψοῦται· χαῖρε, δι' οὗ ὁ Βελίαρ τροποῦται.

Χαίροις, πάτερ Εὐμένιε.

Ἀπολυτίκιον.

Ἦχος πλ. δ'.

Τῆ ὑπερμάχῳ.

Τῆς εὐμενείας τοῦ Κυρίου τὸν ὁμώνυμον, σημειοφόρων δὲ
Πατέρων τὸν ὁμότιμον, ἀνυμνοῦμέν σε καρδίας ἐν
κατανύξει· ἰκετεύεις γὰρ Τριάδα τὴν ὑπέρθεον, ὑπὲρ
πάντων τῶν τιμώντων σε ἐκ πίστεως, καὶ βοώντων σοι· Χαίροις, πάτερ
Εὐμένιε.

**ΤΕΛΟΣ,
ΚΑΙ Τῶ ΕΥΜΕΝΕΣΤΑΤῶ ΘΕῶ ΔΟΞΑ.**

Νὰ ζητᾶμε τοῦ Χριστοῦ μεγάλα καὶ ὠραῖα πράγματα

Ὁ Γέρο Εὐμένιος συμβούλευε ὅτι πρέπει συνεχῶς νὰ ζητοῦμε τοῦ Χριστοῦ μεγάλα καὶ ὠραῖα πράγματα. Μοῦ ἔλεγε· «Μέχρι νὰ βγεῖ ἡ ψυχὴ σου ἀπὸ τὸ σῶμα σου, νὰ προσεύχεσαι· “Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δώρησέ μου πραότητα, ταπείνωση καὶ ἀπλότητα”». Ἐπέμενε πολὺ σ’αὐτὰ τὰ τρία. Στὴν πραότητα, τὴν ταπείνωση καὶ τὴν ἀπλότητα. Ἐπίσης, μᾶς ἔλεγε· «Ἐὰν ἔλθει ἀδικία, συκοφαντία ἢ ἀρρώστεια ἐπάνω σου, ἀπὸ τὴν χαρὰ σου νὰ πέσεις κάτω». Αὐτὸ τὸ ἔπραξε ὁ ἴδιος, ἀφοῦ, ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι ἔχει λέπρα, ἀπὸ τὴν χαρὰ του ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Κι ὁ λόγος; Ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος, «μεγάλῃ ἀρρώστεια, μέγας σταυρός. Μέγας σταυρός, μέγασ ἀνάσταση». Καὶ κάτι τελευταῖο πολὺ σημαντικό, ποὺ μᾶς ἔλεγε ὁ Γέροντας συχνά: «Γιὰ νὰ μὴν ἀλλάζω καὶ νὰ ἔχω συνέχεια τὰ ἴδια λάθη, ὅπωςδὴποτε Σὲ θέλω Χριστέ μου, ἀλλὰ Σὲ θέλω λίγο. Θέλω νὰ Σὲ θέλω πιὸ πολὺ.